

POROČILA

SLOVENSKE FRANČIŠKANSKE PROVINCE SVETEGA KRIŽA

LETO 2013 • LXVII. • ŠTEVILKA 3

Pismo gen. ministra ob
prazniku sv. Frančiška:
Vztrajajmo v pravi veri

ANNUS FIDEI 2012
2013

VSEBINA

IZ SVETEGA SEDEŽA

Srečanje papeža Frančiška z bogoslovci in novinci 3

IZ GENERALNE KURIJE

Pismo gen. ministra ob prazniku sv. Klare:

»Imam te za sodelavko samega Boga in oporo slabotnih udov njegovega skrivnostnega telesa« 7

Pismo gen. ministra ob prazniku sv. Frančiška:

Vztrajajmo v pravi veri 10

IZ PROVINCIALATA

Pismo prov. ministra ob prazniku sv. Frančiška:

Najvišji mi je razodel in gospod papež mi je potrdil ... 12

IZ TAJNIŠTVA

Zapisnik 1. redne seje prov. definitorija 14

Imenovanje p. Tadeja Strehovca 15

Pričetak postulata v samostanu na Tromostovju 15

Preobleka in začetek noviciata 15

Ponovitev začasnih zaobljub 16

JUŽNOSLOVANSKA KONFERENCA PROV. MINISTROV OFM

1. srečanje gvardijanov in ekonomov iz JKPMOFM 16

IZ ŽIVLJENJA IN DELA PROVINCE

Zlata maša p. Avgušтина Juga 17

Železna maša p. Bruna 19

Utrinki z neke poti 22

Zbogom dan's, Marija, pravim! 25

Brezje 26

Novice po zadnjem opisu življenja pri Novi Štiffi 26

Od sanjave Krke 26

Svetogorski zvon zvoni, se razlega na vse strani 28

Selitev malo drugače 28

PASTORALNI IN TEOLOŠKI IZZIVI

p. Andraž Arko doktoriral na teološki fakulteti 32

RAZNOTEROSTI

Angleške šole v Ljubljani 33

Mati provinca 33

»Križa teža in plačilo« 34

... IN NAJ MOLIMO ZA RAJNE!

† Br. Herman (Alojzij) Masič 36

NASLOVNIK PROVINCE 39

FOTO - NASLOVNICA: KIP SV. FRANČIŠKA PRED LATERANSKOM BAZILIKOM, RIM (ARHIV)

Kolofon

Poročila leto 2013 (LXVII) številka 3
Izdala: Slovenska frančiškanska provinca sv. Križa
Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana.
Ureja: br. Janez Papa
Odgovarja: br. Stane Zore
Redni sodelavci: p. Darko Žnidaršič,
p. Krizostom Komar, p. Tadej Inglič
Grafična priprava: br. Dragan Vampola
Tisk: Repovž d.o.o., Grosuplje

Srečanje papeža Frančiška z bogoslovci in novinci

(6. julija 2013)

Objavljamo nagovor papeža Frančiška, ki ga je imel za bogoslovce, novinke in novince, saj močno nago-varja tudi slovesno zaobljubljene redovnike in redov-nice, ki so še vedno pripravljeni hoditi po poti trajne formacije in osebne ter skupnostne rasti.

Dober večer!

Nadškofa Fisichella sem vprašal, če razumete italijansko in mi je povedal, da imate vsi pre-vod. Zato sem nekoliko pomirjen.

Zahvaljujem se nadškofu Fisichelli za njegove besede in zahvaljujem se mu tudi za njegovo delo: trdo je delal ne samo za ta dogodek, ampak za vse, kar je naredil in bo naredil v tem letu vere. Hvala lepa! Kakorkoli že, nadškof Fisichella je izrekel besedo in ne vem, če je to res, ampak jo bom sprejel: dejal je, da hočete vsi vi svoje življenje za vedno izročiti Kristusu! Sedajle ploskate, proslavljate, ker je čas svatbe ... Ko pa bo me-denega meseca konec, kaj se bo zgodilo? Slišal sem bogoslovca, dobrega bogoslovca, ki je rekel, da želi služiti Kristusu, toda za deset let, potem pa bo razmislil o začetku drugačnega življenja ... To je nevarno! Kakorkoli je začasno, je nevar-no, ker se človek ne sme špekulirati z življenjem kogarkoli enkrat za vselej. Poročen bom, dokler bo ljubezen trajala; redovnica bom, a za „malo časa“, za „nekaj časa“, potem pa bom videla; bogoslovec bom, da bom postal duhovnik, ne vem pa, kako se bo zgodba končala. Tako rav-nati z Jezusom ni prav. Ne očitam vam, očitam tej kulturi začasnega, ki nas vse tepe, ker nam ne dela dobro: ker je danes dokončna odločitev

zelo težka. V mojem času je bilo lažje, ker je kultura spodbujala dokončno odločitev, pa naj bo to za zakonsko življenje ali pa za posvečeno ali duhovniško življenje. Kakorkoli, v tem času dokončna odločitev ni lahka. Vsi smo žrtve kul-ture začasnega. Rad bi, da bi pomislili na to, da se naučite zapreti vrata svoje notranje celice od znotraj. Nekoč je duhovnik, dober duhovnik, ki pa ni čutil, da je dober duhovnik, ker je bil po-nižen, samega sebe imel za grešnika in je veliko molil k Mariji in ji rekel – to bom povedal po špansko, ker je ljubka pesem: „To popoldne, Go-spa, je obljuba iskrena. Za vsak primer, ne po-zabi pustiti ključa zunaj.“ Toda to je povedano z mislijo na ljubezen do Marije; to je povedano Mariji. Vendar če nekdo vedno pusti ključ zunaj, kajti, kaj vse se lahko zgodi ... ni prav. Naučiti se moramo zapreti vrata od znotraj! In če ni-sem prepričan, moram premisliti, si vzeti čas in ko se čutim varnega v Jezusu, se razume, kajti nihče ni varen brez Jezusa! - ko se čutim varne-ga, zaprem vrata. Ste razumeli to? Kaj je kultura začasnega?

Ko sem prišel sem, sem videl, kaj sem napisal. Rad bi vam povedal besedo, in ta beseda je vese-lje. Kjerkoli so posvečene osebe, bogoslovci, re-dovnice in redovniki, mladi ljudje, tam je veselje, tam je vedno veselje. To je veselje svežine; to je veselje hoje za Jezusom; veselje, ki nam ga daje

Sveti Duh in ne veselje sveta. Tam je veselje. Kje pa se veselje rodi? Rodi se ... No, v soboto zvečer bom šel domov in bom plesal s svojimi starimi tovariši. Se veselje rodi iz tega, veselje bogoslovca, na primer, da ali ne?

Nekdo bo rekel: veselje se rodi iz stvari, ki jih človek ima, in zato išče zadnji model pametnega telefona, najhitrejši moped, avto, ki priteguje pozornost ... Po pravici vam povem, da se slabo počutim, ko vidim duhovnika ali redovnico z zadnjim modelom avtomobila: tako ne gre! Takole razmišljate: Oče, ali se moramo sedaj voziti s kolesi? Kolo je dobro! Monsinjur Alfred se vozi s kolesom, vozi se s svojim kolesom. Mislim, da je avto potreben, ker je veliko dela, ki ga je treba opraviti tukaj in tam, ampak izberite bolj skromno kolo! In če bi radi sijajno kolo, pomislite na to, koliko otrok umira od lakote, samo na to pomislite! Veselje se ne rodi, ne pride iz stvari, ki jih nekdo ima! Drugi pravijo, da prihaja iz najbolj skrajnih doživetij: čutiti drget najmočnejših občutkov; mladi radi živijo na noževi ostrini, to jim je resnično všeč! Drugi mislijo, da prihaja iz bolj modnega oblačenja, iz zabave na mondenih krajih – toda ko to pripovedujem, ne pravim, da gredo redovnice na take kraje, govorim o mladih ljudeh na splošno. Spet drugi mislijo da iz uspeha pri dekletih ali fantih, letajo od enega do drugega. To je negotovost ljubezni, ki ni varna; to je „preizkušanje“ ljubezni. Lahko bi nadaljevali ... Tudi vi ste v stiku s to resničnostjo, ki je ne morete ignorirati.

Vemo, da vse to lahko poteši željo, ustvari določene občutke, a na koncu je to veselje, ki ostane površinsko, ne gre v globino, ni globoko veselje: gre za trenutno opitost, ki nas ne naredi resnično srečnih. Veselje ni trenutna opitost, je nekaj drugega!

Pravo veselje ne prihaja iz stvari, iz imeti, nikakor! Rodi se iz srečanja, iz odnosa z drugimi. Rodi se iz tega, da se čutimo sprejeti, razumljeni, ljubljani in iz te sprejetosti, tega razumevanja in ljubezni, ne zaradi trenutnega zanimanja, ampak zato, ker je drugi, drugi je oseba. Veselje se rodi iz zastoj-skosti nekega srečanja! In iz izrečenega: „Pomemben si zame,“ in to ne nujno z besedami. To je čudovito ... In dejansko nam Bog to daje razumeti. Ko nas Bog kliče, nam pravi: „Pomemben si zame, ljubim te, računam nate.“ Jezus to pravi vsakemu od nas! Veselje se rodi iz tega, veselje trenutka, v katerem se je Jezus ozrl name. To razumeti in čutiti je skrivnost našega veselja. Čutiti, da nas Bog ljubi, čutiti, da zanj nismo številke, ampak osebe; in čutiti, da nas kliče On. Postati duhovniki, redovniki, ni najprej naša odločitev. Ne zaupam bogoslovcu ali novincu, ki pravi: „Odločil sem se za to pot.“ To mi ni všeč. Ni prav! Ampak gre za odgovor na klic in sicer na klic ljubezni. Nekaj slišim v sebi, kar me vznemiri, in odgovorim z da. Bog nam da čutiti to ljubezen v molitvi, pa tudi skozi tolika znamenja, ki jih lahko razbiramo v svojem življenju, skozi toliko ljudi, ki jih postavi

na našo pot. Veselje srečanja z Njim in Njegovega klica nas ne vodi k zapiranju vase, ampak k odpiranju; vodi k služenju v Cerkvi. Sveti Tomaž je rekel: „Bonus est diffusivum sui“ – saj ni pretežka latinščina – Dobro se samo razširja. Tudi veselje se samo širi. Ne bojte se pokazati veselja, ker ste odgovorili na Gospodov klic, ker ste se odločili, da boste ljubili Njegov evangelij in pričevali zanj v službi Cerkve. Veselje, resnično veselje je nalezljivo; potegne za sabo ... požene nas naprej. Ko človek naleti na preveč resnega, preveč žalostnega bogoslovca ali na takega novinca, pomisli: nekaj ni prav! Primanjkuje Gospodovega veselja, veselja, ki človeka vodi v služenje, veselja srečanja z Jezusom, ki vodi v srečanje z drugimi, da bi oznanjali Jezusa. Tega primanjkuje. V žalosti ni svetosti, je ni! Sveta Terezija – veliko Špancev jo dobro pozna – je dejala: „Žalosten svetnik je zares žalosten svetnik!“ Ko človek naleti na bogoslovca, duhovnika, redovnico, novinca z dolgim, žalostnim obrazom, ki je videti, da je bilo preko njegovega ali njenega življenja vrženo zelo mokro pregrinjalo, težko pregrinjalo, ki ga vleče k tlom ... je nekaj narobe! Prosim vas, nikoli ne imejmo redovnic, nikoli ne imejmo duhovnikov, ki imajo obraz kot „popper v kisu“, nikoli! Ampak vesel obraz, ki prihaja od Jezusa. Pomislite na tole: ko duhovniku primanjkuje veselja – pravim duhovniku, a tudi bogoslovcu – ko redovnici primanjkuje veselja, kadar je žalostna, lahko pomislite: „Saj gre za psihični problem.“ No, seveda je to možno, je možno, vsekakor. Zgodi se, da nekateri zbolijo. Lahko se zgodi, toda na splošno ni psihični problem. Ali gre za problem nezadovoljstva? Torej, da. Toda kaj je na dnu tega pomanjkanja veselja? Vprašanje celibata. Naj pojasnim. Vi, bogoslovci, redovnice ste svojo ljubezen posvetili Jezusu, veliko ljubezen. Vaše srce je Jezusovo in to vas vodi, da naredite zaobljubo čistosti, zaobljubo celibata. Vendar se zaobljuba čistosti in zaobljuba celibata ne končata v trenutku zaobljube; nadaljujeta se. To je potovanje, ki zori, ki zori v pastoralno očetovstvo, v pastoralno materinstvo, in kadar duhovnik ni oče svoje skupnosti, kadar redovnica ni mati vseh tistih, s katerimi dela, postaneta žalostna. To je problem. Glede na to vam povem: korenina žalosti v pastoralnem življenju je dejansko v pomanjkanju očetovstva in materinstva, ki izhaja iz tega, da posvetitev živimo slabo, namesto da bi nas vodila k rodovitnosti. Ne moremo si predstavljati duhovnika ali redovnice, ki bi bila nerodovitna: to ni katoliško! To ni katoliško! To je lepota posvečenosti: to je veselje, veselje...

Vendar pa ne bi rad spravljal v zadrego te sveste sestre (obrne s k starejši sestri v prvi vrsti), ki je bila za pregrado, ubožica, dejansko jo je dušilo, vendar ima srečen obraz. Tako dobro mi dene, če pogledam vaš obraz, sestra! Najbrž že veliko let živite posvečeno življenje, vendar imate čudovite oči, smejite se, niste se pritoževali nad pritiskom. Ko najdete zglede, kot je ta, veliko, zelo veliko re-

dovnic, toliko duhovnikov, ki so polni veselja, jih najdete zato, ker so rodovitni, ker dajejo življenje, življenje, življenje. Dajejo življenje, ker so ga našli v Jezusu! V Jezusovem veselju! Veselje, ne žalost, pastoralna rodovitnost.

Da bi bili vesele priče evangelija, moramo biti pristni, dosledni. In to je druga beseda, ki vam jo želim povedati: verodostojnost. Jezus je močno grajal hinavce: hinavce, tiste, ki mislijo pritlehno. Tiste, ki imajo – povejmo to jasno – dvojni obraz. Mladim ljudem ni težko govoriti o pristnosti, kajti mladi ljudje – vsi mladi ljudje – si želijo biti pristni, biti skladni. In če vidite med nami duhovnike, ki niso pristni, in redovnice, ki niso pristne, se ne počutite dobro!

To je najprej odgovornost odraslih, vzgojiteljev. Na vas, vzgojiteljih, ki ste tukaj, je, da daste zgled doslednosti mlajšim. Ali želimo dosledne mlade ljudi? Bodimo dosledni! Sicer nam bo Gospod rekel, kar je Božjemu ljudstvu rekel o farizejih: Kar vam rečejo, storite, po njih delih pa se ne ravajte!“ Doslednost in pristnost!

Vendar morate tudi vi vsi po vrsti skušati hoditi po tej poti. Vedno pravim, kar je zatrdil sv. Frančišek Asiški: Kristus nas je povabil, naj evangelij oznanjamo tudi z besedo. Ta stavek je takle: „Vedno oznanjajte evangelij, in če je potrebno, z besedami.“ Kaj to pomeni? To pomeni oznanjati evangelij s pristnostjo življenja, s verodostojnostjo življenja. Vsekakor je v tem svetu, v katerem bogati naredijo toliko hudega, potrebno, da mi duhovniki, da redovnice, da smo vsi mi dosledni v svojem uboštvi! Ko pa ugotovite, da je prva skrb neke vzgojne ali župnijske ali katerekoli ustanove denar, ni dobro. Ni dobro! Ni dosledno! Biti moramo dosledni, pristni. Na tej poti delamo, kar je rekel sv. Frančišek: oznanjamo evangelij s svojim zgledom, potem šele z besedami! Najprej pa morajo biti drugi sposobni v našem življenju prebrati evangelij. Tudi tukaj brez strahu, s svojimi napakami, ki jih skušamo popraviti, s svojimi omejitvami, ki jih Gospod pozna, pa tudi s svojo velikodušnostjo, ko mu dovolimo, da deluje v nas. S svojimi napakami, omejitvami in – dodajam še nekaj več – s svojimi grehi ... Nekaj bi rad vedel: ali je v tem prostoru kdo, ki ni grešnik, ki nima grehov? Naj dvigne roko! Naj dvigne roko! Nihče. Nihče. Od tu spodaj pa do konca ... vsi. Toda kako prenašam svoj greh, svoje grehe? Rad bi vam dal tale nasvet: bodite odkriti s svojim spovednikom, vedno. Vse mu povejte; ne bojte se. „Oče, grešil sem!“ Pomislite na Samarijanko, ki je v dokaz, da je našla Mesija, svojim someščanom rekla: „Vse mi je povedal, kar sem storila,“ pa so vsi poznali življenje te žene. Svojemu spovedniku vedno povejte resnico. Ta odkritost vam bo koristila, ker nas naredi ponižne, vse nas. „Ampak oče, s tem sem nadaljeval, tole sem naredil, sovražil sem“ - ni važno, kaj je. Povejte resnico, brez prikrivanja, brez ovinkarjenja, saj govorite z Jezusom v osebi spovednika. In Jezus pozna resnico. Samo on vam vedno odpušča! Gospod hoče, da mu po-

FOTO: ARHIV

veste samo to, kar že ve. Odkritost! Žalostno je, ko naletiš na bogoslovca, na redovnico, ki se danes spove pri tem spovedniku, da izbriše madež; jutri gre k nekomu drugemu, spet k drugemu, k drugemu: romanje od spovednika do spovednika, da bi prikriji svojo resnico. Odkritost! Jezus vas posluša. Vedno bodite odkriti pred Jezusom v njegovem spovedniku! Seveda je to milost. Oče, grešil sem, naredil sem to in to ... z vsemi besedami. In Gospod vas objame, vas poljubi! Pojdi in ne greši več! In še spet padete? Povem vam iz izkustva. Naletel sem na toliko posvečenih oseb, ki so padli v to hinavsko past pomanjkanja odkritosti. „Tole sem naredil,“ ponižno, kakor cestnar, ki je bil v ozadju templja: „Tole sem naredil. Tole sem naredil.“ In Gospod pokrije vaša usta: On je tisti, ki jih pokrije. Ne delaj tako! Ste razumeli? Iz greha samega raste milost! Odprite vrata milosti s to odkritostjo! Svetniki in učitelji duhovnega življenja nam govorijo, da je vsakodnevno spraševanje vesti zelo koristno, celo nepogrešljivo, da nam pomaga rasti v pristnosti v našem življenju. Kaj se dogaja v moji duši? Torej moramo biti odkriti z Gospodom in s svojim spovednikom, s svojim duhovnim očetom. To je zelo pomembno!

Koliko časa imamo, nadškof Fisichella?

[nadškof Fisichella: Če boste takole govorili, bomo tukaj do jutri, zagotovo].

Pravite do jutri. Naj prinesejo vsaj sendvič in Coca colo za vsakega, če bo do jutri ...

Da bi bilo naše pričevanje verodostojno, je doslednost bistvena. Ni pa dovolj. Potrebujemo tudi izobrazbo, poudarjam, izobrazbo, da bomo znali dati razlog svoji veri in svojemu upanju. Okoliščine, v katerih živimo, stalno kličejo po tem „dajanju razloga“, in to je nekaj dobrega, ker nam pomaga, da ničesar ne jemljemo samoumevno. Danes ne moremo ničesar imeti za samoumevno. V tej civilizaciji, v tej kulturi ... ne moremo! Seve-

da pa mora biti pravočasna; zahteva dobro, uravnoteženo formacijo, ki združuje vse razsežnosti življenja, človeške, duhovne in intelektualne razsežnosti s pastoralo. V vaši formaciji obstajajo štirje temeljni stebri: duhovna formacija, se pravi duhovno življenje; intelektualno življenje, ko študirate, da bi „dali razlog“; apostolsko življenje, da začnete hoditi ven, da bi oznanjali evangelij; in četrtič, skupno življenje. Štirje. In za slednje je potrebno, da vzgoja poteka v skupnosti v noviciatu, v samostanu, v semeniščih ... Vedno mislim takole: najslabše semenišče je boljše kakor nobeno semenišče! Zakaj? Ker je potrebno skupno življenje! Spomnite se štirih stebrov: duhovnega življenja, intelektualnega življenja, apostolskega življenja in skupnostnega življenja. Ti štirje in na teh štirih morate graditi svojo poklicanost.

Tukaj bi rad poudaril pomembnost prijateljskih in bratskih odnosov v skupnem življenju, ki so sestavni del vzgoje. Tukaj naletimo na drug problem. Zakaj govorim o prijateljskih in bratskih odnosih? Tolikokrat sem naletel na skupnosti, semenišča, na redovne ali škofijske skupnosti, kjer je najbolj skupna molitev opravljanje! To je strašno! Drug drugega devajo iz kože ... in to je naše kleriško, versko okolje ... Oprostite, ampak to je vsesplošno: ljubosumje, zavist, slabo govorjenje drug o drugem. Ne samo slabo govorjenje o predstojnikih, to je klasika! Povedal vam bom, zakaj je to tako vsesplošno, tako vseprisotno. Tudi sam sem zapadel v to. Tolikokrat sem to počel, tolikokrat! Sram me je! Tega me je sram! To ni prav: iti in opravljati. „Ali si slišal ... Ali si slišal ... „ Takšna skupnost je pekel! To ne prinese ničesar dobrega. Zaradi tega so pomembni odnosi prijateljstva in bratstva. Prijatelj je malo. Sveto pismo pravi: prijatelj, eden, dva ... Bratstvo pa med vsemi. Če imam kaj proti bratu ali sestri, potem mu to povem v obraz, ali to povem tistemu, ki lahko pomaga, ne govorim pa tega drugim, da bi ga/jo „umazal“. Opravljanje je strašno! Za opravljanjem, pod opravljanjem je zavist, ljubosumje, stremušstvo. Pomislite na to. Nekoč sem po duhovnih vajah slišal človeka – posvečeno osebo – redovnico ... To je dobro! Ta redovnica je obljubila Gospodu, da ne bo nikoli več govorila slabo o drugem. To je nekaj čudovitega, čudovita pot k svetosti! Ne govoriti slabo o drugih. „Ampak oče, obstajajo problemi ...“ Povejte jih predstojnikom, škofu, ki lahko poskrbi zanje. Ne pripovedujte pa jih tistemu, ki ne more pomagati. Bratstvo: to je pomembno! Povejte mi, ali bi govorili slabo o svoji materi, očetu, o svojih bratih in sestrah? Nikoli. Zakaj pa to počnete v posvečenem življenju, v bogoslovju, med duhovniki? Samo to: razmislite o tem, razmislite o tem ... Bratstvo! Ta bratska ljubezen.

Vendar sta v prijateljstvu in bratstvu dva skrajna vidika, dve skrajnosti: obe sta tako osamitev kakor tudi potrata. Skrbite za prijateljstva, ker so dragocena dobrina: vendar vas morajo učiti, da se ne boste zapirali sami vase, ampak boste šli

iz sebe. Duhovnik, redovnik, redovnica ne more nikoli biti otok, ampak mora biti vedno človek, ki je pripravljen na srečanje. Prijateljstva so obogatena tudi z različnimi karizmami vaših redovnih skupnosti. To je veliko bogastvo. Pomislimo na čudovito prijateljstvo tolikih svetnikov. Mislim, da moram nekatere stvari skrajšati, saj je vaša potrpežljivost velika!

[Bogoslovci: "Neeee!"]

Rad bi vam rekel, da pojdite iz sebe, da boste oznanjali evangelij, a da bi to storili, morate iti iz sebe, da bi srečali Jezusa. Dve poti vodita ven: ena v srečanje z Jezusom, proti presežnemu; druga k drugim, da bi oznanjali Jezusa. Obe gresta skupaj. Če hodite samo po eni, ni dobro. Pomislite na Mater Terezijo iz Kalkute. Ta redovnica je bila dobra ... Ničesar se ni bala, šla je na ulice ... Vendar se tudi ni bala poklekniti, za dve uri, pred Gospoda. Ne bojte se iti iz sebe v molitvi in v pastoralnem delovanju. Bodite pogumni v molitvi in v oznanjevanju evangelija.

Želel bi si bolj misijonarsko Cerkev, takšno, ki ni preveč mirna. Čudovito Cerkev, ki gre naprej. Te dni je toliko misijonarjev in misijonark prihajalo k jutranji maši k Sveti Marti in ko so me pozdravili, so rekli: „Postarana sestra sem, štirideset let sem bila v Čadu, bila sem tu in tam ...“ Kako lepo! Toda ali ste razumeli, da je ta sestra ta leta preživela tako, ker ni nikoli nehala srečevati Jezusa v molitvi. Nujno je iti iz samega sebe, k presežnosti, k Jezusu v molitvi, k presežnosti drugih v apostolatu, v delu. Dajte svoj prispevek Cerkvi: bodite zvesti poti, ki jo želi Jezus. Ne učite se od nas, ki nismo več posebno mladi; ne učite se od nas športa, s katerim se mi, starejši, pogosto ukvarjamo: s športom jamranja! Ne učite se od nas kulta boginje pritoževanja. To je boginja, ki vedno toži. Bodite pozitivni, negujte duhovno življenje in istočasno pojdite ven, bodite sposobni srečati ljudi, zlasti najbolj prezirane in zapostavljene. Ne bojte se plavati proti toku. Bodite kontemplativci in misijonarji. Vedno imejte pri sebi našo Gospo, molite rožni venec, prosim ... Ne zapustite je! Vedno imejte našo Gospo pri sebi doma, kakor jo je imel apostol Janez. Naj vas vedno spremlja in varuje. In molite tudi zame, ker tudi jaz potrebujem molitev, ker sem ubog grešnik, vendar gremo naprej.

Hvala vam, da se bomo jutri videli. Pojdite naprej z veseljem, dosledno, vedno s pogumom povedati resnico, s pogumom iti iz sebe, da bi srečali Jezusa v molitvi, in iti iz sebe, da bi srečali druge in jim dali evangelij, s pastoralno rodovitnostjo! Prosim vas, ne bodite „stare device“ in „zakrtni samci“. Napredujte!

Nadškof Fisichella je povedal, da ste včeraj molili veroizpoved vsak v svojem jeziku. Vsi smo bratje, vsi imamo istega Očeta. Zato naj sedaj vsak v svojem jeziku zmoli očenaš. Zmolimo očenaš.

Pismo generalnega ministra ob prazniku sv. Klare

„Imam te za sodelavko samega Boga in oporo slabotnih udov njegovega skrivnostnega telesa“

(3 KIPNP 8)

Drage sestre, svoje pismo za praznik matere svete Klare želim začeti z izrazi iskrene in globoke hvaležnosti za vaše življenje, darovano Gospodu, in veselja, da z vami delim evangelijsko poklicanost, ki sta jo Frančišek in Klara sprejela od Boga.

Zato s ponižnostjo in z zaupanjem sprejemam za svoje besede, ki jih je Frančišek napisal za Klaro in njene sestre pri Svetem Damijanu: „Ker ste po Božjem navdihnjenju hotele postati hčere in služabnice najvišjega velikega Kralja, nebeškega Očeta in ste se zaročile s Svetim Duhom, ko ste se odločile živeti v skladu s popolnostjo svetega evangelija, hočem in obljubljam s svoje strani in s strani svojih bratov, da bom vedno imel za vas kakor zanje vneto skrb in posebno zavzetost“ (FnžKl).

V tem letu vere, drage sestre, bi rad podelil z vami nekaj razmišljanj, ki nam iz Klarinega krščanskega izkustva lahko pomagajo živeti naše življenje vere v sedanjih okoliščinah, ki jih zaznamujejo velike spremembe, spopadi in revščina. Poslušati, razumeti in prevzeti odgovornost za to družbo in to zgodovino, ki se gibljeta tako hitro – in z duhovno inteligenco razločevati to, čemur se ne moremo odpovedati, in tisto, kar je treba ravno v zvestobi Duhu ponovno premisliti – predstavljajo za nas izziv, ki ga ne moremo spregledati. Tukaj gre za sam smisel našega obstoja kot manjših bratov in ubogih sester.

Kako bi ostali ravnodušni spričo nasilja in sovraštva, ki povzrilita vojne, spričo tolike revščine, izkoriščanja stvarstva, gospodarske krize, ki

grozi, da bomo izgubili izpred oči, da je človek pomembnejši od denarja in poslov, spričo tolikih mladih, ki so prikrajšani za prihodnost in pogosto tudi za upanje, spričo tolikih ljudi, ki so zaslužnjeni in so jih oropali dostojanstva? Vse to nagovarja življenje nas, vernikov. Kakšne odgovore lahko da kontemplativno življenje na vse to? Ali obstaja bistvena beseda, ki jo vaše evangelijsko in klariško življenje lahko pove današnjim možem in ženam? Samo vrnitev k Bogu lahko pomaga človeku raztrgati verige smrti, ki ga vklepajo. Samo če bomo znotraj zgodovine, v globini, če bomo poslušali krik ljudi, da bi jim odgovorili z Besedo svetega evangelija, se bomo izognili temu, da bi se naše življenje odtujilo družbi ljudi in tako zanikalo učlovečenje Božjega Sina, ki je postal človek, da bi se človek vrnil k Bogu, ko bi si ponovno pridobil Njegovo podobo in podobnost, ki ju nosi v sebi.

Mislim, da nas Klara in Frančišek učita perspektive, iz katere moramo začeti; začetka, h kateremu moramo usmeriti pogled, k Bogu: „Najvišji, vsemogočni, dobri Gospod (FSp 1), „vzvišeni in veličastni Bog“ (FmK 1), „vsemogočni, najsvetejši, najvišji in najvzvišenejši Bog“ (FHur 11), ki je „naš Stvarnik, Odrešenik, Tolažnik in Zveličar“ (FOče 1), naš Darovalec, Oče usmiljenja“ (KlOp 2), „najvišji nebeški Oče“ (KlOp 24), iz katerega „prihaja vsak dober dar in vsako popolno darilo“

(2 KIPNP 3). Ne moremo drugače, kot da znova začnemo s pogledom in življenjem, obrnjenim h Gospodu!

Jezus v evangeliju, ki ga bomo oznanjali v evharistiji na praznik svete Klare, nas opozarja prav na to temeljno prednostno nalogo, ki je biti, prebivati v Njem: „Ostanite v meni in jaz v vas. Kakor mladika ne more sama roditi sadu, če ne ostane na trti, tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni. Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu, kajti brez mene ne morete storiti ničesar“ (Jn 15,4-5). Prebivati, biti sta glagola, ki ju je treba spregati z živeto in ne samo mišljeno vero, z živo vero, ki je lahko globok in močno evangelijski odgovor na nasilje in bolečino: nikakor ne gre za pasivnost, ampak za jasno in trdno odločenost, da bomo korenine pognali v globino, da bodo trdno združene z „našo sestro materjo zemljo“ (FSp 20) in vsemogočnim, večnim, pravičnim in usmiljenim Bogom (FPre 50) in nam bodo omogočile, da bomo skozi človeško izkustvo šli z blagostjo, potrpežljivostjo in upanjem. Bolj kot kadarkoli danes potrebujemo naravnosti, ki so sad trdnih korenin, kot so bile Jezusove: bil je zakoreninjen v Očeta, vedno obrnjen k Njemu, nikoli ločen od Njega. Tega nas uči Klara s svojo spodbudo, ki jo je napisala Neži Praški: „Upri svojega duha v ogledalo večnosti, postavi svojo dušo v sijaj slave, položi svoje srce vanj, ki je podoba Božjega bistva, in po zrenju sama sebe v celoti spremeni v podobo njegovega božanstva (3 KIPNP 12-13). To prebivanje duha, duše in srca zahteva daljšo in nenehno naravnost, življenjsko in ne občasno, ker je Klarino izkustvo sestavljeno iz kontemplacije, ki preobraža, iz hoje za, ki spremeni življenje, iz evangelija, ki osvobaja in rešuje.

Mislim, da vernik lahko v tej naravnosti odkrije način bivanja, ki nasprotuje vsakemu nasilju; odkrijemo lahko način življenje, ki nas vodi, da iščemo in se posvečamo temu, za kar smo bili ustvarjeni, kar nas postavlja pred poslanstvo biti varuhi življenja, da ga spoštujemo v vseh njegovih oblikah, da prevzamemo skrb za brate in sestre, ko spremljamo njihove korake na poteh resničnega življenja. Posvetiti se, spremljati, negovati z globokim občutkom zaupanja in izročitve Njemu, kateremu vse pripada in smo na neki način njegovi sodelavci: „da uporabim apostolove besede – imam te za sodelavko samega Boga in oporo slabotnih udov njegovega skrivnostnega telesa“ (3 KIPNP 8). Na tej poti vere in sodelovanja z Bogom nas Klara spodbuja, naj svoje oči vedno usmerjamo na Jezusa, na „ogledalo“, v katerem moramo opazovati in prepoznati sami sebe: „Sredi zrcala si ogleduj ponižnost ali vsaj blaženo uboštvo, neštete napore in muke, ki jih je prestal za odrešenje človeškega rodu. In na koncu tega ogledala se zazri v neizrekljivo ljubezen, s katero je hotel trpeti na

mučilu križa in na njem umreti najsramotnejše smrti“ (4 KIPNP 22-23). Po tem Človeku, ki je opisan v „zrcalu“, ponižnem, ubogem in ljubečem do daritve lastnega življenja za nas na križu, je bilo zlo poraženo. Z svojim življenjem, darovanem iz ljubezni, je Jezus ukanil in zmedel zlo ter s tem vsem odprl vrata odrešenja po veri Vanj. Iz daljšega pogleda na Človeka „ogledala“ se naučimo novega odgovora: potrpežljivosti, blagosti in ponižnosti, ki pravijo ne vsaki obliki nasilja. Ta ločuje človekovo vest in njegov odnos do drugih in do samega Boga. Medtem je vaše poenoteno življenje, drage sestre, sestavljeno iz tišine in Besede, lahko znamenje ponovno pridobljene skladnosti, ki kaos nasilja spret spravi v Božji kozmos.

Gospod, najvišji in vsemogočni, se pusti najti tistemu, ki ga išče, se postavi na našo raven, se poniža in postane človek. Bog gre celo še nižje, ker si želi naše ljubezni, hoče naš odgovor. On nas prvi išče in ljubi (prim. 1 Jn 4,19). To je naš Bog, Bog Jezusa Kristusa. Bog je postal eden izmed nas, ponižal se je, tako da je celo umival naše noge. Oče, ki je prebival med nami po svojem sinu Jezusu, ki je hotel sprejeti podobo služabnika (prim. Flp 2,7). Jezus na križu vzame nase vse zlo ljudi in v zameno da človeštvu svojo Mater (prim. Jn 19,27), izdajalcu vrne naziv prijatelja (prim. Jn 21,15-17), opraviči krive (prim. Lk 23,34), razbojniku obljubi kraljestvo (prim. Lk 23,43), nam da zadnji smisel življenja znotraj odnosa z Bogom, ki ostane onstran smrti in opira za vstajenje (prim. Lk 23,43).

Iz odrešenja, ki nam ga je Gospod zastonjsko podaril, moramo narediti konkretno izkustvo: iskanja Boga, željo po Njem in sprejemanja njegove odrešitve ljubezni ne moremo imeti za samo po sebi umevne! Prvi dar vstalega Kristusa je mir, ki ga On sam daje svojim učencem (prim. Lk 24,36; Jn 20,19). Današnji svet potrebuje ta mir. Poklicani smo, da ga živimo in ga varujemo najprej v samih sebi, potem v naših skupnostih, ko zanj rotimo Gospoda, da bi ga potem dajali tistim, ki pridejo k nam in nas prosijo za dar poslušanja, molitve in tudi materialne pomoči. Kako bi mogli biti Božji sodelavci v podpiranju omahujočih udov njegovega telesa (prim. 3 KIPNP 8), če ne bomo najprej sami doživeli Kristusovega vstajenja in miru v svojem osebnem in skupnostnem življenju?

Od vas, drage sestre, se v zgodovinskih okoliščinah, v katerih živimo, zahteva, da živite čisto posebno materinstvo: da v svoje naročje sprejemate „veselje in upanje, žalost in tesnoba današnjih ljudi, posebno ubogih in vseh kakorkoli trpečih;“ to je namreč „hkrati veselje in upanje, žalost in tesnoba Kristusovih učencev. In ničesar resnično človeškega ni, kar bi ne našlo odmeva v njihovih srcih“ (CS 1). Sprejemati in rojevati novo življenje po iskrenem prijateljstvu, velikodušni sprejemljivosti, trdni

besedi, resnični molitvi, tišini, ki varuje. To boste zmogle v toliko, kolikor boste naredile prostor za Gospoda vašega življenja, ko boste njemu zaupale svojo dušo, da bo mogel on prebivati v njej. Prisluhnimo globokim Klarinim besedam: „Glej, že je jasno, da je duša verne- ga človeka, duša, ki je največ vredna od vsega ustvarjenega, po Božji milosti postala večja kakor nebesa. Medtem ko nebesa z vsem stvarstvom ne morejo obseči Stvarnika, pa je edinole verujoča duša Stvarnikovo prebivališče in sedež samo zaradi ljubezni, ki je hudobni nimajo. Resnica sama pravi: 'Kdor ljubi mene, ga bo ljubil moj Oče in jaz ga bom ljubil; in prišla bova k njemu in prebivala pri njem.' Kakor je torej slavna devica Devica nosila Kristusa telesno, tako ga lahko nosiš tudi ti, če hodiš po njenih stopinjah, zlasti v njeni ponižnosti in uboštvu, in ga hočeš vedno, brez vsakega dvoma, nositi duhovno v svojem čistem in deviškem telesu. Obsegati moreš tistega, ki obsega tebe in vse stvarstvo; lahko imaš v trdnejši posesti tisto, kar je trajnejše kakor vse druge dobrine tega sveta“ (3 KIPNP 21-26). Bog rad naredi neskončno veliko tisto, kar s telesnimi očmi sploh ni vidno, in tako iz zveste duše napravi kraj svoje prisotnosti, most, prostor občestva, ponovnega zbližanja, sprave. V moči Duha iz vas še danes dela naročje, kjer se srečujejo in so skupaj človeštvo in božanstvo (kot Marija, v kateri je Bog postal človek), kjer Bog in človek živita spravljena. Vaša naloga je biti med Enim in drugim, pripadati Enemu in drugemu, kot preproste in pristne posrednice ohranjati skupaj Boga in ljubljeno človeštvo, ko prinašate ljudi Njemu in Njega njim.

Kolikšna je Božja ljubezen do vas, drage sestre, da ste tako močno vpletene v njegovo bivanje in ste postale sposobne v sebi nositi njegovo življenje! To lahko samo na stežaj odpre vaše srce veselju in upanju! Klara je vse svoje bivanje živela v tej zavesti in gotovosti. Ko je bila blizu smrti, nam je zapustila svojo lepo in močno izpoved vere v Boga Očeta: „Presveta Devica tiho sama pri sebi govori svoji duši: 'Pojdi varna – pravi – ker imaš dobrega vodnika na potovanju. Pojdi, ker te je On ustvaril in posvetil; vedno te je varoval kot mati otroka in te ljubil z nežno ljubeznijo. Ti, o Gospod – pravi – bodi blagoslovljen, ker si me ustvaril'“ (LegsC 29). Dar, za katerega lahko prosimo Gospoda v tem letu vere je, da bi sami sebe tako kot Klara prepoznali v tem velikem objemu Trojice (prim. Proc. 3,75; 14,32), tega velikega naročja, ki varuje vsako življenje, ga napolni s seboj, in da bi ob koncu naših zemeljskih dni spoznali, da je našo zgodovino posvečeval, varoval in ljubil Gospod.

Na koncu svojega pisma, drage sestre, se želim vrniti na začetek: k veri v Boga Jezusa Kristusa, živeti v okoliščinah, ki so zaznamovane z revščino in nasiljem. Priznajmo in vsem razgla-

šajmo, da je Bog nedolžen, da je on Bog življenja, ljubezni in upanja. Priznajmo človeku njegovo odgovornost in naredimo svoje za graditev boljšega sveta: z življenjem, ki bo osrediščeno na Gospodovo vstajenje, zaznamovano s treznostjo in bistvenostjo, s preprosto in zmerno rabo stvari, z resničnimi odnosi, utemeljenimi na ljubezni brez pretvarjanja (prim. Rim 12,9), s konkretnimi dejanji solidarnosti, medsebojne podelitve in služenja, z malo manj besedami in z več tišine. S preprostim življenjem, ki bo imelo raje biti kot delati, pristnost kot videz, čakanje kot takojšnjost, premišljevanje kot učinkovitost, tišino in zbranost kot raztresenost, usmiljenje kot pa kazanje s prstom. Živimo „tujci in popotniki na tem svetu“ (FPVod 6,2; KIVod 8,2), ne da bi si kaj prilastili in zadržali zase (prim. FPre 29). Naše življenje naj govori: nismo boljši od drugih, toda Gospod nas je poklical, naj hodimo za njim, da bi bili kakor On. Gospod vas je postavil kot „kot ogledalo in zgled tistim, ki živijo v svetu“ (KLOp 20): ne preslepajte njihove poti, ampak jo razsvetljuje in podpirajte z zgledom življenja, ki je popolnoma prepuščeno Njemu, ki zaupa njegovi milosti in usmiljenju. Bodite sestre-matere, varuhinje in ljubiteljice življenja, neutrudne, marljive, tenkočutne, procljive in spoštljive iskalke sledi življenja, ki so navzoče v vseh stvareh. Vera v Gospoda odpira za novost življenja in dogodkov: spreminja način sprejemanja bivanja, odnose s sestrami in z brati, zgodovinske razmere z njihovimi izzivi in dramami. Ko postavimo Boga v središče, doumemo, da nam nihče ne more vzeti upanja, da nas čakajo svetli dnevi, v kolikor bomo tudi mi naredili svoj delež, da bi jih porodili. Dnevi življenja za nas in za človeštvo.

Drage sestre, zaupam vas materi sveti Klari, „podobi Božje Matere“ (LegsCprolog), da bi z njeno strastnostjo in korenitostjo mogle živeti „popolnost svetega evangelija“ (1) in nenehno biti hvaležne Očetu usmiljenja za dar svoje poklicanosti (prim. KLOP 2).

Kot znamenje in obveznost vzajemne skrbi in zavzetosti (prim. FNŽKl 2) zaupam vaši molitvi svoje služenje „generalnega ministra in služabnika vsega bratstva“ (FPVod 8,1), kakor vam zaupam tudi vse manjše brate, s katerimi delite Klarine in Franciškove „sanje“, prepričane, da je naša skupna evangelijska poklicanost dar enega in istega Duha (prim. 2 Čel 204), dar vstalega Gospoda.

Čestitam vam!

Rim, 15. julija, 2013

praznik sv. Bonaventura, cerkvenega učitelja

*Br. Michael Anthony Perry, OFM
Generalni minister OFM*

Pismo generalnega ministra ob prazniku sv. Frančiška

Vztrajajmo v pravi veri

(prim. FNPVod 23,7)

Ob prazniku svetega Frančiška Asiškega želimo z vami podeliti svoje življenje in vam zaželei vse dobro v Bogu, našem najvišjem Dobrem.

Živimo v času, v katerem je sprememba, ki je pogosto uporabljena kot kategorija, s katero označujemo svoj čas, danes vidna tudi v Cerkvi in znotraj reda manjšega brata.

*Predragi bratje,
Gospod naj vam da mir!*

Prav v tem ozračju novosti cerkvena skupnost živi *Leto vere*, ki sovpada s petdeseto obletnico začetka *D drugega vati kanskega koncila*. Poklicana je, da se prenovi po novi evangelizaciji preko pričevanja, ki ga daje življenje vernikov. Kot piše papež Frančišek v okrožnici *Lumen Fidei* moramo čutiti nujno potrebo, da »ponovno zagledamo posebno naravo luči vere, kajti ko njen plamen ugasne, na koncu tudi vse druge luči izgubijo svojo moč. Luč vere namreč poseduje čisto posebno lastnost, ker je sposobna razsvetliti celoten človeški obstoj« (LF 4).

Naša želja je, da bi luč vere obdržali prižgano po zgledu Frančiška Asiškega, da bi bila temelj našega življenja, strastnost v poslanstvu in luč, ki »nam odpira pot in spremlja naše korake v zgodovini« (LF 8).

Verovati resnično in ponižno

Sveti Frančišek v *Nepotrjenem vodilu* spodbuja, naj ostanemo v pravi veri: »ponižno prosimo in rotimo vse, da bi vsi mi vztrajali v pravi veri in spokornosti, saj se drugače nihče ne more zveličati« (FNPVod 23,7). Izkušstvo vere svetnika iz Assisija še vedno razsvetljuje našo frančiškansko poklicanost in je zgledna spodbuda, da osvojimo

enkrat en način, na katerega je on živel izkušstvo najvišjega Boga, Trojnega in Enega, in osebno srečanje z ubogim, ponižnim, križanim Kristusom, ko je iz evangelija naredil Vodilo in življenje manjših bratov.

V istem *Nepotrjenem vodilu* v 23. poglavju nam ponuja čudovito in globoko izpoved cerkvene vere v obliki hvale in zahvale. Po njej nas Frančišek tudi poziva, naj vztrajamo v veri in naj *resnično in ponižno verujemo*. Takšna vera, ki se kaže v *časčenju in molitvi*, je tesno povezana z izkuštvom, da *ne hrepenimo po ničemer drugem, naj nočemo nič drugega, naj nas nič drugega ne privlači in veseli, kakor edino le naš Stvarnik, Odrešenik in Zveličar, edini pravi Bog ... resnično in najvišje dobro*.

Za svetnika iz Assisija ima takšna vera svoj temelj v Božji besedi in evharistiji, to je v odnosu do teh dveh načinov navzočnosti Vstalega. Ko je Frančišek poslušal sveto pismo, ga je sprejemal, kot da je namenjeno njemu osebno. Podobno kot Origen, ki je govoril, da je evangelij Kristusovo telo, ima tudi Frančišek zakramentalno razumevanje Božje besede. Zanj je Božja beseda oznanje na v sedanosti po krhkem znamenju človeških besed. Zaradi tega nas v *Pismu celotnemu redu* spominja na češčenje Gospodovega telesa, poleg tega pa tudi na spoštovanje napisane božje besede (prim. *FPre* 2-13.35-37).

Leto vere nas vabi, naj se vrnemo k tistemu, kar je *bistveno* za vero in za frančiškansko življenje, to pa sta Božja beseda in evharistija, v zavesti, da izkustvo srečanja vedno pripelje do „zakramenta brata“, do ubogih in do evangelizacije kot označevanja Božjega kraljestva, ki ga je treba ponujati v pričevanju z življenjem in z besedo (prim. GK 89). V evharistični duhovnosti smo poklicani, naj se spominjamo začetka svojega poklica v srečanju z Jezusom Kristusom ter preko poti molitve, pokore in spreobrnjenja „ponovno najdemo prvo-tno ljubezen, navdihujočo iskro“, iz katere je izšla naša hoja za Kristusom (prim. ZzK 22).

Gospod, h komu naj gremo?

Vsi vemo, da krščanska vera ni središčni vidik sodobne kulture, in neredko se zgodi, da „*kristjane pogosto bolj skrbijo socialne, kulturne in politične posledice njihovega dela, pri čemer vero razumejo kot samo po sebi razvidno predpostavko sožitja*“ (VV 2). Naše okolje zaznamujejo oblike verske ravnodušnosti, zapeljivost svetega po meri človeka. Ta resničnost mnoge može in žene napeljuje na to, da „verujejo“ brez pripadnosti, zaprti v samoto lastnega verskega življenja.

Tako v veri dobiva vedno večji pomen osebni vidik, da sprejmemo poklic in da hodimo za Jezusom Kristusom, ko se prepustimo njemu in se hranimo z njegovo besedo. To poudarja tudi Janezov evangelij (Jn 6,60-70), ko nam predstavlja izzive Besede in izpostavlja težave učenca pred Jezusovo trditvijo: „*Besede, ki sem vam jih govoril, so duh in življenje. Toda med vami so nekateri, ki ne verujejo!*“ (Jn 6,63-64). Kot toliko naši bratje in naše skupnosti tudi mi živimo težave vere.

Evangelij razkriva, da nekateri, čeprav pripadajo Jezusovi skupini, živijo brez vere v Jezusa; upirajo se njegovemu duhu in njegovemu življenju. Pravzaprav se kriza znotraj krščanske skupnosti odigrava v vprašanju: ali verujemo ali ne verujemo v Jezusa? Dejstvo, da „*je po tistem mnogo njegovih učencev odšlo in niso več hodili z njim*“ (Jn 6,66), je način, da dojamemo, kdo so resnični Jezusovi sledniki.

Izbira je na isti način odločujoča za tiste, ki odidejo, kot za tiste, ki ostajajo z njim. Skupina učencev se tako takrat kot danes zmanjšuje in Jezus postavlja vprašanje tistim, ki ostajajo: „*Ali hočete tudi vi oditi?*“ (Jn 6,67). Isto vprašanje je naslovljeno na nas, ki ostajamo v Cerkvi, v redu: kaj želimo? Ali smo prepričani, da ostajamo zato, da bi hodili za Jezusom in živeli kakor on? Zanesljivo, ni mogoče živeti v neodločnosti, nujno je odločno vztrajati.

Petrov odgovor je zgleden: „*Gospod, h komu naj gremo? Ti imaš besede večnega življenja*“ (Jn 6,68). Tisti, ki ostanejo z Jezusom, morajo to storiti samo zaradi Jezusa, da se mu pustijo prevzeti ter se z njim izpostaviti in zastaviti. To je edini razlog, da ostanemo. Ena od oblik služenja, ki jih lahko ponudimo današnji družbi, je, da današnjim

možem in ženam približamo Jezusovo osebo in sporočilo, da jih vedno bolj spravljamo v stik z Jezusovo besedo in vse manj z našimi besedami.

Mi smo verovali

Predragi bratje, živimo v času, ki nas spodbuja, naj z vsem svojim bitjem, kakor je to počel sveti Frančišek, hvalimo najvišjega Boga govoreč: „*Ti si naša vera*“ (FhBn 7). Smo v ugodnem času za poglobitev „svoje vere“ v Boga, da mu izročimo svoje posvečeno življenje in poslanstvo, ki ga vza- jemno delimo z vernimi laiki v Cerkvi in svetu, da bo očitno, da „*verujemo in vemo, da si ti (Jezus) Sveti, Božji*“ (Jn 6,69).

Kljub različnim težavam, v katerih se nahajamo, moramo kot verniki in kot posvečeni odgovoriti na Jezusovo vprašanje: „*Ali hočete oditi tudi vi?*“ (Jn 6,67). Ne smemo se navaditi, da bi vero živeli po meri lastnih interesov in želja. Gospod Jezus obnavlja klic, naj zvesto in vztrajno stopimo na pot in „*poiščemo Tistega, ki ga sicer ne bi iskali, če nam ne bi prišel naproti. Vera nas vabi ravno k temu srečanju in nas v polnosti odpira zanj*“ (VV 10).

Gospod nam prihaja naproti, da bi premagali grenkobo, skušnjavo, da bi pobegnili in zapustili svoje bratstvo, ker se počutimo utrujene in razočarane zaradi institucionalnih, skupnostnih in osebnih težav, prepričani, da je „*življenje v veri izvir našega veselja in upanja, naše hoje za Jezusom Kristusom, kakor tudi našega pričevanja v svetu. Vera je vrata, skozi katera Gospod prihaja k nam, nas ozdravlja naših slabosti, nas pomirja in pošilja*“ (prim. GgP 18).

S pomočjo in priprošnjo presvete Marije, Kraljice reda, doživljajmo vsakdanje temeljno izkustvo srečanja z Bogom, ki nas ljubi in na katerem gradimo svoje življenje. V obhajanju praznika svetega Frančiška vas vabimo, da obnovite svojo vero: „*Gospod, h komu naj gremo?*“ (Jn 6,68), „*Ti si naša vera*“ (FhBn 7).

Rim, 17. septembra 2013.

Praznik vtisnjenja ran svetemu Frančišku

Vaši bratje iz generalnega definitorija OFM:
br. Michael Anthony Perry (gen. min.)

br. Julio César Bunader (gen. vikar)

br. Vincenzo Brocanelli (gen. def.)

br. Vicente-Emilio Felipe Tapia (gen. def.)

br. Nestor Inácio Schwerz (gen. def.)

br. Francis William Walter (gen. def.)

br. Roger Marchal (gen. def.)

br. Ernest Karol Siekierka (gen. def.)

br. Paskalis Bruno Syukur (gen. def.)

br. Vincent Mduduzi Zungu (gen. def.)

br. Aidan McGrath (gen. tajnik)

Pismo provincialnega ministra ob prazniku sv. Frančiška

Najvišji mi je razodel in gospod papež mi je potrdil

(FOp 14.15)

Frančiškova nedelja, ki jo vsako leto obhajamo okoli praznika svetega Frančiška Asiškega, je vedno znova priložnost, da se s hvaležno besedo obrnem na vse vas, ki po cerkvah, župnijskih in oltarnih občestvih, za katere skrbijo bratje naše Slovenske frančiškanske province Svetega Križa, živite svojo vero v poslušanju Božje besede, v prejemanju zakramentov, v sodelovanju pri bogoslužju in pri drugih dejavnostih, s katerimi izpričujemo svojo krščansko poklicanost in poslanstvo.

*Dragi bratje in sestre,
s svetim očetom Frančiškom vas pozdravljam:
Gospod naj vam da mir.*

Zahvaljujem se vam za vse izraze bližine, s katerimi spremljate naše brate: za molitve, ki jih namenjate za nove poklice v Cerkvi in v frančiškanskem redu ter za njihovo zvestobo in stanoovitnost, za vse dobronamerne kritike, s katerimi skupaj z nami stopate po poti iskanja boljšega in doslednejšega služenja Bogu in Cerkvi, za vsa očitna in skrivna dejanja, ki jih vgrajujete v rast Božjega kraljestva v posameznem krajevnem cerkvenem občestvu, pa tudi za vsako darovano trpljenje in preizkušnjo, v kateri se pridružujete Gospodu Jezusu, ubogemu in križanemu, ki nas je odrešil po ljubezni, ki jo je izkazal do konca, tudi v trpljenju in smrti. Seveda se vam zahvaljujem tudi za vsako materialno pomoč in podporo, s katero nam pomagata vzdrževati cerkve in samostane in s katerimi poskrbite za vse, kar potrebujemo za naše vsakdanje življenje. Bog naj blagoslovi vašo dobroto, da boste po njegovem blagoslovu vedno imeli dovolj vsega, kar potrebujete.

Letošnji praznik svetega Frančiška prvič slavimo pod papežem, ki si je privzel ime Fran-

čišek. Ko je bil 13. marca 2013 v konklavu za naslednika papeža Benedikta XVI. izvoljen buenosaireški kardinal Jorge Mario Bergoglio, je ob novici, da se novi papež imenuje Frančišek, veliko ljudi ugibalo, kateri Frančišek bo navdihoval papeža, jezuitski svetnik Frančišek Ksaverij, saj tudi papež pripada jezuitskemu redu, morda Frančišek Saleški ali pa morebiti sveti Frančišek Asiški, Asiški ubožec. Papež je sam razblinil dvome in povedal, da se je odločil za Frančiška Asiškega. „Frančišek je človek miru. In tako je prišlo ime v moje srce: Frančišek Asiški. Zame je to človek uboštva, človek miru, človek ki ljubi in varuje stvarstvo; v tem trenutku tudi mi s stvarstvom nimamo prav dobrega odnosa, kajne? To je človek, ki nam daje duha miru, ubogi človek... Oh, kako si želim Cerkev, ki bi bila uboga in za uboge!“ (Frančišek, življenje, ideje in misli, 54).

Ljudje so papeža Frančiška in njegov način oznanjevanja evangelija pri krmilu Petrove ladje sprejeli z navdušenjem. Ne samo katoličani. Ves svet. Skoraj v trenutku je osvojil medijski svet in zelo redko smo lahko o njem prebrali negativno misel ali komentar. Vendar se je istočasno dogajalo nekaj presenetljivega. Medtem ko so papeža Frančiška na čelu Cerkve vsi sprejemali z veliko naklonjenostjo, pa je

bila Cerkev deležna napadov z vseh strani, ne da bi pri tem s posebnim občutkom za resnico in pravico izbirali sredstva.

Ker tudi vsi mi živimo sredi tega miselnega in vrednostnega ozračja, je tudi naše dožemanje in naš odnos po eni strani navduševala pozitivnost, ki jo je bil deležen naš papež, na katerega smo bili takoj ponosni, po drugi strani pa nas je govorjenje o Cerkvi spravljal v negotovost, morda v dvom, v nas budilo jezo, občutek nemoči, obsodbe ... Kaj vse ste kristjani morali slišali od svojih sodelavcev, sosedov in tudi od članov vaših družin? Koliko očitkov ste bili deležni, koliko posmeha ste občutili ... Verjamem, da je marsikdo z grenkobo in razočaranjem doživel odrinjanje v osramočenost, v kateri naj se nauči molčati in ponižno skloniti glavo, saj pripada ustanovi, ki je pokvarjena do konca, od vrha do tal. Vem, da vam ni bilo lahko. Pri tem so nam vedno znova postregli z razmerami v slovenski cerkvi. Pripovedovali so nam, da je naša cerkev zapravila vso verodostojnost. Da nima nobene pravice več, da bi v naši družbi lahko še naprej oznanjala kakršne koli vrednote. Vse, kar lahko in kar sme narediti, je, da se posipa s pepelom v priznavanju krivde in tolče po prsih v skesanosti in prošnji za odpuščanje. Vsa naša Cerkev, brez razlike, brez imen ... dovolj je, da nekdo izpoveduje vero in pripadnost katoliški Cerkvi, pa je v Sloveniji že zaznamovan ne samo za danes, ampak še vsaj pet rodov tudi v svojih potomcih.

V marsikom se je ob doživljanju tega pogroma začelo pojavljati vprašanje, kako naprej. Kakšen odnos naj vzpostavi do te in takšne Cerkve? Ali to še more biti njegova Cerkev, občestvo tistih, s katerimi živi svojo vero in jo uresničuje v bogoslužju, oznanjevanju in dobroti? Pojavile so se še hujše razpoke? Občestvo verujočih sprejemam. Ne prebuja mi vprašanj. Ne morem pa sprejemati tistih, ki so postavljeni na čelo tega občestva. Domačega župnika še, ker je dober človek, razume ljudi, zna z mladino in otroki, pa še sijajen organizator je. Dobro ga poznam. Drugi duhovniki in škofje so pa drugačni. Ti pa niso vredni zaupanja. Potrebno jih je obsoditi – vsaj večino izmed njih – in jih privezati k sramotilnemu stebru.

V to stisko, v to krizo življenja v Cerkvi, nam prihaja naproti sveti Frančišek Asiški. Cerkev, v kateri je doživel svoje spreobrnjenje in v kateri je opravljal svoje poslanstvo, je bila Cerkev viharnega časa. Prav nič ni bila boljša od današnje, pa tudi takratna družba ni bila v ničemer boljša od današnje. Tudi takrat so razmere klicale po prenovi. Nekateri so se te prenove lotili tako, da so vseppek obsojali papeža, škofe, duhovnike in sploh vse, ki so mislili ali živeli drugače, kot so si predstavljali sami. Imeli so se za boljše od

drugih, za boljše od tistih, ki so bili po njihovem prepričanju vredni obsodbe. Imeli so se za boljše od Cerkve – in so se ločili od nje. Posušili so se kakor mladika, ki je prenehala biti povezana s trto.

Frančišek pa se je zazrl v Kristusa. „Gospod, kaj hočeš, da storim?“ „Frančišek, pojdi in popravi mojo Cerkev, ki je, kakor vidiš, vsa v ruševinah.“ Ne morem drugače, kakor da razmišljam, da se je v tem trenutku Frančiškova ljubezen do Gospoda Jezusa Kristusa, ki ga je pripeljala do čudeža vtisnjenja ran na La Verni, prelila v njegovo ljubezen do Cerkve, saj je iz Jezusovih besed jasno spoznal, da je ta Cerkev Kristusova Cerkev. Vera, s katero je sprejemal evangelij in Cerkev, ter ljubezen, s katero je ta evangelij živel v Cerkvi, ga nista vodili v kritiko papeža, škofov in duhovnikov, kar je bilo v tistem času – kakor danes – nadvse priljubljeno in splošno razširjeno ravnanje. Frančišek je po navdihu spoznal, da prenove ne prinaša množica besed, kazanje s prstom in opravljanje na uličnih vogalih ali v prijateljskih družbah zarotniških somišljenikov, ki si predstavljajo, da s svojim ravnanjem spreminjajo svet na boljše. Prenovo prinaša osebno spreobrnjenje, zato je spolnjevanje svetega evangelija našega Gospoda Jezusa Kristusa postavil za vodilo in življenje manjših bratov. S tem spreobrnjenjem v srcu in v vedenju je šel k Cerkvi, k tisti Cerkvi, ki je bila potrebna prenove, in jo prosil, naj mu dovoli živeti, kakor ga je Gospod navdihnil. „In Gospod papež mi je potrdil,“ pravi v Oporoki (FOP 15).

Frančiškov odnos do Cerkve zaradi časovne odmaknjenosti nikakor ni preživet. Nasprotno. Zgodovinsko izkustvo kaže, da je to edini način odnosa, ki mu je zagotovljena učinkovitost, saj živi iz Jezusovega temeljnega oznanila: „Spreobrnite se in verujte evangeliju“ (Mr 1,15). Vsako osebno spreobrnjenje, ki se rodi iz zazrtosti v Kristusa in v njegov evangelij, v Cerkvi rodi nov poganek ljubezni, ki se po milosti razrašča v novo življenje.

Bratje in sestre, razmere sedanjega časa nas preko zgodovinske izkušnje krščanstva torej vabijo, naj obnovimo svojo zvestobo Kristusu, ki jo po Božji previdnosti moremo do konca živeti samo v Cerkvi, ki se je rodila iz Jezusovega prebode-nega srca, Sveti Duh pa jo je razglasil svetu po slabotnih in grešnih ljudeh. Naj nam Sveti Duh da moči, da ne bi podlegali duhu delitev, ampak da bi nas družila ljubezen do Kristusa in njegove Cerkve. Amen.

*p. Stane Zore
provincialni minister*

Št.: 244/2013

Zapisnik 1. redne seje provincialnega definitorija

Repnje, 3. september 2013

Prva redna seja provincialnega definitorija je potekala 3. septembra 2013 v samostanu šolskih sester sv. Frančiška Kristusa Kralja v Repnjah. Začela se je ob 9.30 uri, udeležili pa so se je provincialni minister p. Stane Zore, provincialni vikar p. Marjan Čuden, definitorji province p. Pepi Lebreht, p. Marjan Čuk, br. Miran Špelič, p. Ambrož Mušič in p. Andraž Arko ter tajnik province br. Janez Papa. Sejo smo pričeli s kratko molitvijo, ki jo je pripravil p. Pepi.

I. Provincialovo poročilo o obisku bratov v Avstraliji

Provincialni minister je podal poročilo o obisku pri p. Janezu v Adelajdi, pri p. Cirilu v Melbourneu ter pri p. Darku in p. Valerijanu v Sydneyju.

V Adelajdi se je srečal z izseljenskimi kaplani in z adelajdskim nadškofom. Pri nadškofu so se pogovarjali tudi o prihodnosti slovenskega misijona. Predstavili so mu načrte in možnosti. Škof je bil vesel, da se bo delo s Slovenci nadaljevalo. P. Janez je sedaj še v Radljah, da si odpočije in pride k sebi.

Zdravje p. Valerijana je dobro. Tudi ostali bratje se dobro držijo.

II. Okvirni načrt dela tajništev in svetov v prihodnjem triletju

Provincialni minister je predlagal, da je to samo prvi osnutek načrta za prihodnje triletje in da bi imeli poseben sestanek za voditelje tajništev, svetov in odborov, na katerem bi program natančneje dorekli.

Predstavniki Tajništev in odborov ter svetov izmed definitorjev so predstavili svoje načrte dela v prihodnje.

Sklep: Srečanje izbranih voditeljev tajništev, svetov in odborov bo v torek 15. oktobra dopoldne ob 9. uri na Viču.

III. 500-letnica province

Br. Miran je predstavil dosedanje delo. Od 11. do 13. septembra 2014 bomo imeli simpozij na Trsatu (11. september) in v Ljubljani (12. in 13. september). Referati bodo pokrivali različna področja. Povabljenih je bilo deset predavateljev.

Obletnica je pomembna zaradi tega, ker je nujno poznati svojo zgodovino. To krepi tudi identiteto in pripadnost.

Predlagani so bili še nekateri projekti ob praznovanju 500-letnice:

- duhovna prenova province je eden od korakov priprave na 500-letnico.
 - romanje v Assisi med prvomajskimi prazniki.
 - kratak film o zgodovini province.
- Dr. Škofljanec bo vodja simpozija v Ljubljani, br. Miran Špelič je kontaktna oseba.

IV. Vprašanja in prošnje bratov

- Govorili smo o prošnjah, ki so jih bratje poslali vodstvu province in oblikovali ustrezne sklepe.

V. Razno

- Duhovni vikend za definitorij bo od 10. do 12. januarja 2014. Lokacija bo določena naknadno.
- Išče se termin duhovnih vaj za starše bratov.
- Br. Tilen Gregor Urtelj se je odločil, da bo zapustil red.

Prihodnja seja bo v torek 15. oktobra 2013 ob 9.00 na Viču.

Sejo smo sklenili s kosilom ob 12.30 uri, za katerega se Šolskim sestram lepo zahvaljujemo.

*br. Janez Papa
tajnik province*

IMENOVANJE

Dne 5. avgusta je apostolski administrator msgr. Andrej Glavan na prošnjo p. prof. dr. Christiana Gostečnika OFM, dekana Teološke fakultete v Ljubljani, potem ko je Kongregacija za katoliško vzgojo dala „nihil obstat“, p. dr. Tadeja Strehovca OFM imenoval za docenta za področje moralne in duhovne teologije na Teološki fakulteti v Ljubljani.

P. Tadeju ob imenovanju za docenta čestitamo in mu želimo blagoslova na akademskem in pedagoškem področju.

PRIČETEK POSTULATA V SAMOSTANU NA TROMOSTOVJU

Zadnji dan avgusta sta se v naš samostan na Tromostovju vselila Alen Ušaj in Jan Dominik Bogataj. Dva dni zatem, 2. septembra 2013 ju je po skupni dnevni molitveni uri na samostanskem koru, vpričo samostanske skupnosti, sprejel v postulat naš provincialni minister p. Stane Zore. Nova navzočnost postulata v Centru, predvsem pa novih postulatnov, ni prinesla še bolj mladostnega duha samo samostanski skupnosti, ampak tudi skupnosti bratov z začasnimi zaobljubami. Verjetno vas zanima še kaj več o postulantih, zato naj se kar sama predstavi.

Alen Ušaj

Sem Alen Ušaj, rojen 7. 12. 1987. Prihajam s Primorske, iz kraja Črniče, župnije svetega Vida. Po poklicu sem slaščičar - živilski tehnik. Dobrih pet let sem bil zaposlen v slaščičarni Perla

v Novi Gorici. Že kot otrok po »klicu« iščem pot k Dobremu. Kot Poncij Pilat se sprašujem: »Kaj je Resnica?« Veliko se mi je že dogodilo dobrega in slabega. Vsi smo na neki način vsak sam v šoli življenja. Navdaja me misel: »Vse mine, mine naglo, le večnost ne mine nikoli.« Zdaj, ko sem vstopil v postulat se obračam k Njemu, ki je Ljubezen: »Gospod, glej prihajam, razjasni mi pot, da bom pripravljen storiti vse, kar je Tvoja volja. Naj se mir in dobro po Jezusu in Mariji razlije v vaša srca življenja!

Jan Dominik Bogataj

Sem Jan Dominik Bogataj, rojen 3.9.1994 v Ljubljani. Prihajam iz župnije sv. Antona Padovanskega LJ-Vič in sem hvaležen tamkajšnjim bratom za zgled evangelijskega življenja. Preprostost, iskrenost, veselje in molitvena drža, vse to me je nagovarjalo tudi ob srečevanju z ostalimi brati, da sem začel v srcu odkrivati Gospodov klic k radikalni hoji za Njim. Po maturi, ki sem jo opravil v šolskem letu 2012/13 na Gimnaziji Vič, sem zaprosil za sprejem v postulat, da bi preveril svoj klic, iskal odgovor na vprašanje: »Gospod, kaj želiš, da storim?« in zaživel kot manjši brat.

PREOBLEKA IN ZAČETEK NOVICIATA

Po duhovnih vajah, ki so jih postulant, kandidati za noviciat, opravljali v samostanu na Trsatu od 26. do 31. avgusta, so bili s preprostim obredom preobleke sprejeti v red manjših bratov in so začeli noviciat. Preobleka je bila po jutranji maši ob 7.30 v božjepotni trsatski cerkvi pred milostno podobo Trsatske Matere božje. Preobleko smo vodili trije provincialni ministri, saj novinci prihajajo iz treh provinc. Pet jih je iz zagrebške province sv. Cirila in Metoda, eden je iz zadarske province sv. Hieronima, naš novinec Damjan Kern pa je iz sloven-

ske province Sv. Križa. Po obredu preobleke in fotografiranju smo imeli bratski zajtrk v imenitni obednici trsatskega samostana. Na zajtrku so se nam pridružili tudi duhovniki, ki so že pripeljali romarje, saj sta ravno vikenda konec avgusta in začetek septembra vrhunec romanj na Trsatu. Tudi naš novinec br. Damjan je dobil svojo zadolžitev: na čelu križevega pota, ki so ga romarji molili pred romarsko sveto mašo, je nosil križ po pobočju nad samostanom. Tudi na ta način je pokazal, da pripada provinci Sv. Križa.

Veselimo se skupaj z njim in mu obljubljam bližino v molitvi in v spominu pri oltarju. Bog naj spremlja vse, da bodo po priprošnji sv. Frančiška lahko postali dobri frančiškani.

PONOVITEV ZAČASNIH ZAOBLJUB

Dan pred malim šmarnom so na samostanskem koru v centrskem samostanu ponovili

svoje redovne zaobljube naši začasno zaobljubljeni bratje Melhior Grošelj, Boštjan Horvat, Dominik Papež in Benedikt Emberšič. Med spodbudnim nagovorom je p. provincial spodbudil te štiri brate, pa tudi vse ostale navzoče k pristni hoji za Kristusom, saj je prav osebni odnos z Gospodom temelj posvečenega življenja; vse ostalo ima drugotni značaj. Ob sklepu obreda smo bratom čestitali in jim zaželeli nadaljnje stanovitnosti.

Ob vseh teh dogodkih iz začetne vzgoje za nas brate velja predvsem spodbuda k spremljanju v molitvi, zanimanju za brate v začetni vzgoji, pa tudi kakšna spodbuda in opogumljajoča beseda ne bo odveč. Predvsem pa še naprej vztrajno trkajmo na Gospodova vrata (Mt 7,7), da bi nas tudi v prihodnje obdarjal z novimi brati.

p. Andraž

JUŽNOSLOVANSKA KONFERENCA PROVINCIALNIH MINISTROV OFM

Iz Južnoslovenske konference

1. srečanje gvardijanov in ekonomov iz JKPMOFM

V začetku septembra se je v Sarajevu (4. 9.) in v Samoboru (11. 9.) odvilo 1. srečanje gvardijanov in ekonomov iz Južnoslovenske konference provincialnih ministrov frančiškanov (JKPMOFM). Predavanji profesorjev br. Velimirja Blaževića in br. Marka Mršeta sta navzočim gvardijanom in ekonomom osvetlila službo in vlogo ter medse-

bojno sodelovanje med službama gvardijana in ekonom, kakor je to zapisano v Zakoniku cerkvenega prava in redovnih dokumentih.

Pri skupni maši nas je nagovoril br. Lovro Gavran, predsednik JKPMOFM, sledilo pa je delo po skupinah, kjer smo lahko izmenjali izkušnje pri skrbi za časne dobrine.

Po kosilu smo imeli še skupni plenum, kjer smo prisluhnili posameznim izsledkom dela po skupinah.

br. Janez

14. 7. 2013 ob 15h00 v Frančiškovi dvorani v samostanu Ljubljana-Marijino oznanjenje

Zlata maša p. Avgušтина Juga

Slovesnost zlate maše p. Avgušтина J. je zbrala v Frančiškovi dvorani brate s Tromostovja in tiste brate iz drugih hiš, ki so lahko prišli. G. Boštjan Jug, nečak od p. Avgušтина pa je pripeljal iz rojstne župnije Svetih Treh Kraljev iz Studenic (prišel je tudi sedanji župnik g. Gabrijel Knez) en avtobus sorodnikov p. Avgušтина in drugih vernikov, ki so bili s p. Avguštinom povezani vse od njegove nove maše naprej 30. 6. 1963. Njegovo novomašno geslo: »*Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji*« je v božični preprostosti ponižanja Gospoda Jezusa do nas bilo živeto tudi v tej zlati sv. maši. Nanj je v uvodnem pozdravu še posebej evharistično resnično poudaril p. Ambrož Mušič, gvardijan tukajšnjega bratstva.

Čeprav je zdravstveno stanje p. Avgušтина negotovo in počutje hitro spremenljivo, se je z Božjo pomočjo in ob sodelovanju sobratov p. Avgušтин razvnel v navdušenem veselju do te mere, da je maševanje vodil sam, sedeč na invalidskem vozičku, in močan le v levi roki, ker je desno možganska kap že pred nekaj leti onemogočila. Prisrčnemu in ganljivemu zlatomašnemu slavlju je sledilo prav tako druženje ob dobrotah samostanske kuhinje in domačih specialitetah vernikov iz Studenic.

Bogu hvala za p. Avgušтина in preprosto lepo zlatomašno slavlje, ki ga je z glasbenim ustvarjanjem pod vodstvom p. Vida L. obogatilo nekaj požrtovalnih pevcev s Cola in drugih delov Slovenije.

Železna maša p. Bruna

Leta 1943 je v julijski številki Cvetja p. Karel zapisal: »V dneh meseca junija in julija pristopajo mladi novomašniki pred oltar Gospodov. Povej mi, ali so ti novomašniki sad tvojih molitev?« Med štirimi slikami takratnih novomašnikov je tudi obraz p. Bruna Korošaka. Na praznik apostolov Petra in Pavla smo letos na Kostanjevici obhajali prav poseben jubilej – železno mašo našega patra Bruna, ki je bil posvečen v duhovnika 11. julija 1943 v Rimu.

Dogodka izpred 70. let se spominja takole: Posvečen sem bil v baziliki sv. Janeza v Lateranu, bilo nas je veliko. Svojo prvo mašo sem želel obhajati pri prvaku apostolov sv. Pavlu. Prihodnjega dne sva se s sobratom p. Bernardinom, litvancem, odpravila peš, v habitu k sv. Pavlu. Maševal sem sam, on pa mi je stregel, nobenega drugega ni bilo, ker je bila vojna.

Po 70. letih pa se mu bo v spomin vpisal dogodek takole: Priprav na samo slovesnost je bilo kar nekaj. p. Bruno je za svoje prijatelje in povabljenе goste spisal knjigo z naslovom Jezusov prestop v raj, ki je že 36 po vrsti v zbirki Frančiškova pot. Dal je tiskati 100 izvodov. Tistim izvodom, ki jih je želel podariti ob železni maši je hudo mušno dodal še stran s svojo karikaturjo, ki jo je malo pred tem narisal provincialni karikaturist

p. Anton. Svojo upodobitev na dvigalu življenja je pokomentiral: »p. Bruno na dvigalu k sodniku živih in mrtvih.« Dal je natisniti tudi podobice. V samostanu pa so priprave tekale po svoje. P. David je dal izdelati poseben stol – naslonjalo, da je p. Bruno sedel malo višje, župnijski zbor je vadal pesmi za slovesno mašo, ki jim jih je priskrbel p. Vid, Brunov bivši gvardijan in zvesti organist pri jutranjih mašah ob nedeljah.

Na dan slovesnosti se nas je zbralo nekaj bratov in povabljenih gostov, sorodnikov p. Bruna. Mašo je vodil p. Bruno na njegovi levi in desni pa sta mu stregla gvardijan p. David in provincial p. Stane. V pridigi je p. Stane razgrnil pomen duhovništva kot službo posvečevanja ljudi h katerim nas pošilja Bog. Preprosta in prisrčna maša je bila to, verjetno podobna tisti prvi, le da so ljudje do dobra napolnili cerkev, tako da je po maši zamnjalo novomašnih podobice. Po maši pa so župnijske gospodinje v stari samostanski obednici pripravile kosilo.

11. julija, na dan svojega posvečenja je p. Bruno imel še ponovitev železne maše v kapeli prikazanja na Sveti Gori. Obiskali so ga prijatelji Rusovi iz Rima, somaševala pa sta tudi p. Miha in p. David.

p. Tomaž Pinter

Karikatura: p. Anton

p. Bruno Korošak,
rojen
18. marca 1920
v Mariboru,
stopil v red
14. avgusta 1935,
posvečen v Rimu
11. julija 1943.

Utrinki z neke poti

(Avstralija 2013)

Čeprav sem bil že nekajkrat v Avstraliji med našimi brati in rojaki, je bila ta pot vendarle čisto nekaj posebnega. Najprej zaradi tega, ker sem na pot odšel z dunajskega letališča. P. Janez, ki se je odločil, da se zaradi bolezni za stalno vrne domov, je namreč imel letalsko vozovnico za Dunaj.

Nekoč glavno mesto cesarstva, s katerim smo bili tudi Slovenci močno povezani, zame pa mesto, kjer sem imel težavo, kako najti pravi prevoz. Vsa druga prevozna sredstva bi mi vzela dva dneva, zato sem se obrnil na p. Pepija, da me je odpeljal z avtomobilom. Štiri ure tja in potem še štiri nazaj. Čas, preživet v molitvi in pogovorih. Glede na potrošen denar, najcenejši možni prevoz, glede na doživeto pa zelo dragocen.

Po dobrem dnevu potovanja sem pristal v Adelaidi 31. julija v svež zimski večer. Temperatura zraka je bila 12°C. Precejšnja razlika glede na temperature, ki so se v Sloveniji začele spogledovati z absolutnimi vročinskimi rekordi. Snidenje s p. Janezom je bilo prisrčno, kakor vedno. Zavzeto se je že lotil dela. Priprave na selitev po toliko letih so namreč kar precejšen zalogaj tudi za zdravega človeka, če pa se mora obenem še spoprijemati z boleznijo, je pakiranje toliko bolj zahtevno. Videl sem, da so vse rože in ptice dobile nove skrbnike. Prav tako tudi psički. Samo še mačka Cenca, ki pa je v zadnjem času dobila novo ime, še čaka na nov dom in gospodarja.

P. Janez je pri papirjih. Vsakega posebej vzame v roko. Z vsakim so povezani spomini. Za vsako fotografijo stoji neki dogodek, neki trenutek iz triintridesetih let, ki je ujet in shranjen – morda ravno za čase, kakršna je ta selitev. Ob vsakem se je treba

odločiti; mu določiti koš ali ga odnesti s seboj. Polno majhnih in ne vedno ravno lahkih odločitev.

Večer mineva v molitvi brevirja in pogovarjanju po dobri večerji. P. Janez še vedno ostaja izvrsten kuhar in skrben gostitelj. Misli segajo nazaj, v preživeto, in vzletavajo v naprej, v prihodnje. S pričakanjem in strahom, z upanjem in malo negotovosti. Kako bo vse zelo drugače po vseh teh letih? Se bom lahko vživel? Vmes pa se prepleta tisti pogum, ki ga je moral imeti, ko se je še kot rudar z drugimi knapi spuščal v jamo, da je služil kruh.

V četrtek zjutraj sva zmolila. Tudi za brata Jožeta, ki je prejšnji dan umrl in je vest o smrti prišla navsezgodaj zjutraj. Potem sva odšla maševat k sestram, ki imajo dom počitka in pri katerih mašuje zadnjih deset let. V hišni kapeli je kakih petnajst ljudi, različnih narodnosti in jezikov. Vsem pa je skupno, da so stari, zelo stari. Med njimi nekaj redovnic, ki skrbijo zanje. Tudi te nosijo s seboj svoje zgodbe. Sestre ga bodo pogrešale. Odhod p. Janeza tudi zanje pomeni negotovost, ker ne vedo, kje bodo dobile duhovnika, da bo prihajal maševat njim in njihovim ostarelim oskrbovancem.

Dan mine v opravkih in urejanju stvari. Naslednjega dne, v petek, takoj po maši pri sestrah mašujeva še v slovenski cerkvi, kjer se ljudje poleg nedelje zberejo še ob petkih. Kakih dvajset jih je, ki po sveti maši skupaj zmolijo litanije Srca Jezusovega in posvetitev Jezusovemu Srcu. Potem pa še molitev

za duhovne poklice. Bog daj, da bi Bog uslišal nje in nas, ko prosimo, naj Gospod pošlje delavce na svojo žetev.

Popoldne odletim v Melbourne, kjer me pričaka p. Ciril Božič. Ko sva prišla v Baragov dom v Kew, je pogrel juho, ki jo je misijonarka Marija skuhala in potem spravila v zamrzovalnik, preden je odšla v Slovenijo. Jutri se bo vrnila. Prijetna je bila vroča juha v zame še vedno mrzlem Melbourne. Za nekakšen posladek sva si potem privoščila sušimi, Cirilovo priljubljeno jed. Dober je. Sobota je minevala v pripravah na nedeljo in v načrtovanju, kaj vse bo potrebno postoriti v Adelaidi pred odhodom p. Janeza, da bo potem čim manj zadreg. Popoldne sva s p. Cirilom obiskala še frančiškansko skupnost v Box Hillu, kjer so bili bratje zbrani v dnevnem prostoru okoli ognja v kaminu, s pivom ali kako drugo pijačo v rokah. In ob pogovoru, ki jih je povezoval v bratstvo. Ob tem prizoru sem se spomnil na prihod in življenje prvih bratov na Angliškem. Tudi ti so se ob večerih zbrali okoli ognja in skupaj pili pivo.

V nedeljo sem šel najprej v spovednico, potem pa sva s p. Cirilom skupaj maševala. Po maši se je večina skupnosti zbrala v dvorani pod cerkvijo, kjer je bilo ljudem treba razložiti namen mojega tokratnega obiska. Predvsem gre seveda za Adelaido in za drugačno organizacijo oskrbe Slovencev tako tam kakor tudi v Melbourne. Seveda je bilo nekaj besed namenjenih tudi prenovljeni obliki delovanja Doma matere Romane, ki ga bodo vzeli v našem *Servants Community Housing*, ki dajejo streho nad glavo ljudem z zelo majhnimi dohodki, ki pa sicer lahko skrbijo sami zase. Dom bo seveda na voljo tudi Slovincem, ki spadajo v to skupino ljudi. Na ta način bo po eni strani v službi dobrodelnosti naše krščanske vere, po drugi strani pa bo prinašal tudi nekaj dohodkov za vzdrževanje verskega središča. Vprašanje je, koliko časa bodo ob vedno večji starosti vseh še lahko za vse skrbeli prostovoljno.

Ponedeljek je bil namenjen pripravi srečanj z zaupniki Doma matere Romane. Ti so ves čas delovanja doma skrbeli za njegovo vodenje in poslovanje. Posebno v časih, ko so se v Domu začele težave, ko se je pokazalo, da ga bo nadaljnje poslovanje vodilo v rdeče številke, so žrtvovali veliko ur, moči, znanja in izkušenj, da so naredili najboljše. Zahvalil sem se jim za vse to in jim tudi v prihodnje priporočil Slovensko versko središče in naše ljudi tam. Njihove izkušnje, znanje in nasveti bodo vedno dobrodošli. Po tem srečanju je bil še sestanek Pastoralnega sveta. Poleg rednih dejavnosti, ki jih opravljajo, je bilo na dnevnem redu načrtovanje do konca koledarskega leta, pa seveda prihodnost Adelaide in spremembe, ki jih bo ob tem doživel Melbourne. Tudi tukaj sem začutil v nekaterih strah, kako bo. Večer se je potem iztekel v prijazen pogovor in se zavlekel tja do enajste ure.

Čeprav je bilo sprva načrtovano, da bi v Melbourne ostal do srede in potem poletel proti Sydneyu,

smo po premisleku načrt spremenili. Torek je bil namenjen papirnatim zadevam: dokumenti za vizo za p. Davida, razmišljanje, na kaj vse bomo morali biti pozorni v Adelaidi... Časa je mimogrede zmanjkalo. V sredo smo skupaj s p. Cirilom in misijonarko Marijo odleteli proti Adelaidi. P. Janez se je ravno vrnil od maše pri sestrah, tako da smo praktično istočasno stopili pred hišo. Potem pa po uradih. Na pošto, da se prenese naslovnik in odpre poštni predal, pa na banko, da se prenese pooblaščenec, pa na urad za registracijo avtomobilov. Ponekod stvari stečejo kot po maslu, drugod se pojavijo težave. Potem pa zbiranje naslovov, kdo je hišni električar, vodovodar, skrbnik računalnika. Četrtek je bil še vedno namenjen temu delu, zgodaj popoldne pa smo se vsi skupaj udeležili sestanka izseljenskih duhovnikov v adelaidski škofiji. Pripravili so namreč poslovilno srečanje od p. Janeza. Posebno me je presenetila hvaležnost, s katero so govorili o njem in njegovi pomoči vsem tistim, ki so prihajali tja in negotovo začenjali prve korake v življenju svojih etničnih skupnosti. Rad je pomagal s svojo izkušnjo, ker je sam vedel, kako težko je začenjati na novo.

V petek me je letalo družbe *Virgin Australia* iz Adelaide pripeljalo v Sydney. Na letališču sta me pričakala p. Valerijan Jenko in gospod Tone Šajn. P. Darko je bil na pogrebu, ki mu je vzel praktično ves dan. Odšel je ob 11.00 in se vrnil malo pred 19.00 zvečer. S p. Valerijanom sva maševala približno petnajstim ljudem, od katerih so bili trije Slovenci. Ostali so bili skorajda vsak druge narodnosti. Potem pa bratski večer ob palačinkah gospe Mojce in ob pogovorih o bratih v provinci, o razmerah v njuni skupnosti, o Cerkvi na Slovenskem ...

Sobota se je začela s skupno molitvijo duhovnih dnevnic v čast mučencu sv. Lovrencu in s tem ob spominu in priporočilu našega p. Lavrencija Anžela, ki je nekaj let svojega duhovništva tudi podaril rojakom v Sydneyu. Dan je mineval ob računalniku, saj je bilo potrebno pripraviti pridigo za naslednji dan za tukajšnje občestvo in za občestvo v Figtreeju v Wollongongu, pa pismo za vernike v Adelaidi za prihodnjo nedeljo, ko bo maša ob slovesu p. Janeza in priporočilo za sodelovanje z novim voditeljem verskega središča, p. Cirilom. Kosilo pa smo imeli v klubu Triglav, ki že nekaj časa ni več v slovenskih rokah, imajo pa Slovenci v njem še vedno posebne pravice. To jim tudi budi upanje, da prihodnost le ni tako črna, kot se je kazala. Pripovedovali so o težavah, o medsebojnih odnosih med Slovenci v Sydneyu ... Kaže, da Slovenci nekatere ne ravno najbolj pozitivne lastnosti ohranimo tudi, če smo daleč od doma in pravzaprav močno potrebujemo drug drugega.

Srečanje po maši v dvorani verskega središča v Merrylandsu je navrglo običajna vprašanja. „Ali nam boste poslali še kakega patra v pomoč?“ „Kdaj bo prišel še kakšen pater?“ In običajni odgovori, ki skušajo prikazati stanje širše, kot ga vidijo ljudje, ki se zbirajo v tem občestvu. In razumejo. Kosilo

smo si tokrat privoščili v Slovenskem društvu Sydney. Tudi tukaj z veseljem in pričakovanjem kažejo načrte, koliko prostora bodo dali v najem, kaj se bo zgradilo in kaj bo to pomenilo za prihodnost društva. Vidim, da vsi vedno bolj spoznavajo, da je treba razmišljati in delovati drugače, kot pa so si predstavljali ob začetkih klubov in društev. In ta premik je pomemben. Druga možnost je pravzaprav samo prodaja – prej ali slej – ter z njo povezani prepiri, koliko bo kdo dobil. Pa seveda nove zamere in nova razhajanja. Popoldne sva s p. Darkom odšla v Figtree, kjer je razmeroma majhno občestvo. Običajno se jih zbere do petindvajset. Tokrat jih je bilo petintrideset. In zopet srečanje z njimi v dvorani njihovega kluba, kjer so postregli z večerjo in s prijaznostjo, s katero smo si podelili razmišljanja in pričakovanja.

Pred vrnitvijo v Adelaido smo vsi trije, p. Valerijan, p. Darko in jaz, obiskali Dušana in Sašo Lajovic, ki sta skozi vsa leta velika dobrotnika naših patrov. Nabrala so se jima leta in obiskala ju je bolezen, pa vendar ohranjata vedrino in se z veseljem spominjata vseh iz Slovenije, ki so bili gostje v njuni hiši in so bili deležni njune velikodušne pomoči. Posebej sem se jima zahvalil, ker sta tako p. Filipa kot p. Valerijana po operaciji vzela kar k sebi domov in skrbela zanju. O tem pripovedujeta, kot da je to nekaj najbolj samo po sebi razumljivega. Takšno razmišljanje se rodi iz velikega srca. Dušan in Saša, obema lepa hvala in naj vaju še naprej blagoslavlja dobri Bog.

Polet nazaj v Adelaido je bil oblačen. Nad nami temnomodro nebo, pod nami debela pernica oblakov. Vmes pa mi, skupina ljudi v kovinski školjki, ki ne more ostati pripeta na to zemeljsko nebo in ne more prebivati v oblakih. Naš pravi zemeljski dom je tam spodaj, pod oblaki, na trdnih tleh, ki jih trenutno ne vidimo, vendar zanje vemo in želimo, da bi iz tega prostora vmes in nad spet začutili pod stopali njihovo trdnost. In ko se kolesa ponovno dotaknejo tal in letalo do zadnje zakovice vzdrhti ob stiku z zemljo, si ljudje podzavestno oddahnemo, saj smo spet tam, kamor spadamo – na tleh.

Dnevi v Adelaidi so minevali v pripravljanju selitve p. Janeza. Na praznik Marijinega vnebovzeta sta tja prišla tudi p. Ciril in misijonarka Marija. Nadaljujejo se opravki, ki so ostali od prejšnjega tedna. Toliko drobnih stvari je, na katere je treba misliti. Nanje se moramo spomniti sedaj, ko je p. Janez še pri roki in lahko vzame v roko telefonsko slušalko in uradniku na drugi strani žice, ali pa na drugi strani okenca sam pojasni tisto, kar ga zanima. Ko bo p. Janez doma in bo med njim in Adelaido ležalo tistih 15.205 kilometrov, bodo stvari veliko bolj zapletene. Občudoval sem p. Cirila in Marijo, kako sta razlagala, spraševala, dopolnjevala ... Res sta doma „tam doli“.

Na praznik popoldne je bilo dogovorjeno srečanje z adelaidskim nadškofom msgr. Philipom Wilsonom. Bil je neverjetno sproščen, domač. Seveda je bila beseda takoj za pozdravom namenjena razme-

ram v Cerkvi na Slovenskem. Kaže, da smo tudi po tem „zasloveli“ do skrajnih meja zemlje. Potem pa ga je zanimalo vse. Kako je s p. Janezom, kako bo naprej živelo slovensko občestvo v Adelaidi, kaj bo s cerkvijo in hišo. Videl sem, da ni samo formalno pastir vse svoje škofije, vključno z vsemi priseljen-skimi skupnostmi, ki so njen del, ampak je v resnici živel zanje, se zanimal, svetoval Tudi p. Ciril je vedno dobrodošel. Kadarkoli ga lahko pokliče ali se najavi na obisk. Tudi p. David naj pride na obisk, ko bo dobil vizo in prišel v Avstralijo. In kar zadeva razna pooblastila, ki so potrebna za delovanje na področju škofije, bo potrjeno vse, kar je že dal melbournski nadškof Denis Hart. Ko sem slišal, da se rad „povabi“ k sestram za maševanje in potem na zajtrk, sem tudi začutil, da je ob vsem delu in sproščenosti najbrž velikokrat sam. Kakor toliki bratje v službi po svetu.

Za podpis izjave, da ne p. Ciril ne p. David ne sodita med tiste, ki niso primerni za določena področja dela v Cerkvi, zlasti za delo z mladostniki, smo morali oditi na škofijske urade. Pri pridobivanju zagotovil, da je posamezen duhovnik primeren in ga nobena stvar ne bremeni, je adelaidska nadškofija najbolj zahtevna. Uradi so v kompleksu na novo zgrajenih stavb, v katerih pa smo v tistem popoldnevu srečevali samo laike. Adelaida je namreč znana po tem, da ji zelo primanjkuje duhovnikov, zato je samo po sebi umevno, da uradniška mesta v nadškofijski upravi zasedajo laiki. Delajo zvesto in predano, s čutom za Cerkev in obenem z zavzetostjo za družbo. Papirje nam je v podpis prinesel g. David, ki obenem kandidira na državnih volitvah na listi krščanskih laburistov ... Bil ga je sam smeh in prijaznost, bil je duhovit in poln dovtipov, obenem pa ni spregledal nobene podrobnosti, da so bili postopki izpeljani v skladu s predpisi. Njegova hčerka Rachel je medtem na sprejemnici odgovarjala na telefonske klice. Pa ni nihče kričal o korupciji ali o konfliktu interesov.

Kolikor so nam ti „uradni“ opravki pustili časa, smo ga namenili pregledovanju papirjev, zemljiških in posestnih listov, zavarovalnim policam in tolikim drugim „drobnarijam“, ki pa so v redu tega sveta nadvse pomembne. Pomembne stvari so romale na polico, odvečne pa v koš in potem v zabojnik. Postopek, ki je znan vsem, ki se pripravljajo na selitev. Takrat se najbolj očitno pokaže, koliko stvari se je nabralo skozi nekaj let. V nekem trenutku so se zdele dragocene, določen časovni odmik pa jih postavi na pravo mesto. In romajo v koš. Spet druge pa so našle svoje mesto v kovčkih, ki jih je počasi začel polniti p. Janez. Tudi tukaj brez nepotrebne navlake. Ko imaš na voljo samo nekaj kovčkov, se jasno zavedaš, da ne moreš vsega vzeti s sabo. In v kovčkih je dovolj prostora za tisto, kar boš potreboval. Ostalo bo šlo za pomoči potrebne in za zvezo bolnikov s sladkorno boleznijo, ki z veseljem vzamejo stvari, ki so še dobre.

Najbolj s strahom pričakovan trenutek je bilo slovo od občestva. Načrtovano je bilo za nedeljo, 18.

avgusta ob 10.00. Poleg članov občestva so bili povabljeni še generalni vikar g. Philip Marshall, malteške sestre, pri katerih je p. Janez maševal zadnjih deset let, s. Nien Tran in njene sodelavke iz nadškofijskega urada za multikulturnost, pa sosedje, prijatelji ... Somaševali smo p. Janez, p. Ciril, generalni vikar g. Philip in jaz. Ker se je p. Janez tega slovesa bal, je želel, da mašo vodim jaz. Po obhajilu so se začeli nagovori v zahvalo in spodbudo. Generalni vikar g. Philip, sr. Niem, malteška sestra Bonnie, predstavniki občestva, ki so p. Janezu ganljivo povedali, da so mu hvaležni za vsa leta njegovega delovanja med njimi in da jim je žal, da odhaja, obenem pa so izrazili veliko razumevanje za njegovo bolezen in za z njo povezano odločitvijo. Nazadnje je spregovoril še p. Janez. Sprehodil se je skozi vseh triintridesetih let. Ni pripovedoval o posameznih dogodkih, ampak o dogajanju, o odnosih, o veselju in skrbeh ... Pa o odpuščanju in hvaležnosti. Mirno, trezno, suvereno. Kakor da prebira nedeljska oznanila, a zelo, zelo osebna.

Potem je bilo treba spregovoriti še o prihodnosti. Sam sem skušal ljudem razložiti, kakšno je dejansko stanje, kako so potekala razmišljanja, kakšne so možnosti in kaj lahko storimo v tem trenutku. Pojasnil sem jim tudi, zakaj smo se odločili tako, kakor smo se. Vse sem jim tudi razložil v pismu, ki so ga dobili že na praznik in jim je bilo razdeljeno tudi na to nedeljo slovesa. Poleg mojih pojasnil so bile v pismu tudi besede slovesa p. Janeza. Čutil sem, da ljudje razumejo položaj in ga sprejemajo, čeprav bi bili veseli, če bi moglo biti drugače. Nato je p. Ciril povedal svoja prva adelaidska oznanila. Ko so ljudje slišali datume, kdaj bo pater na voljo v Adelaidi, so si oddahnili, saj so videli, da ne gre samo za besede o prihodnosti, ampak za konkretne načrte.

Po maši se je občestvo zbralo v „naši dvoranci“. Ves petek in soboto so se pridne žene trudile, da bi bila lepa – okrašena in pripravljena na nedeljsko slovesnost. Nekaj miz in stolov so pripeljali tudi iz slovenskega kluba. Za vse je bilo dovolj prostora in za vse je bilo dovolj jedi in pijače. Morda za vse ni bilo dovolj časa, da bi se od p. Janeza lahko poslovili s toliko besedami in spomini, kolikor bi želeli in kolikor jim je narekovalo srce. Ta čas je bila tudi priložnost, da izmenjamo misli z njimi. Nekateri so povedali, da so zadovoljni, saj so pričakovali, da bomo med njimi navzoči manj, kot pa je sedaj obljubljeno. Globoko spoštovanje solzam, ki so se pojavile v moških očeh, ko so spregovorili o p. Janezu. V resnici ga imajo radi.

V ponedeljek je se je pakiranje nadaljevalo. Tehtali smo kovčke. S p. Janezom oba skupaj imava na voljo 70 kg prtljage. Še dobro, da smo njega dni zapravljali dneve v vojski. Nekaj smo pa vendarle odnesli. Neverjetno, koliko stvari je mogoče spraviti na zelo majhen prostor. Pomembno je, da je prostor do skrajnosti izkoriščen. Pa spet papirji, številke, naslovi ... Katero ključavnico odpira kak ključ, kdo skrbi za to, za ono ... Zlati kelihi in monštranca

bodo shranjeni pri malteških sestrah, kjer smo v tem jutru še zadnjič maševali. Zelo bodo pogrešale maševanje p. Janeza, saj težko dobijo duhovnika. Kadar bo naš pater v Adelaidi, ga bodo spet z veseljem sprejele. Tudi avto bo parkiran pri njih, saj živijo zelo blizu letališča, pol bliže, kot pa je naše versko središče. In pri njih ostaja Janez. Kanarček, ki jim ga je podaril p. Janez, je dobil ime Janez.

Zvečer pride taksi, da naju odpelje na letališče. P. Janezu so preskrbeli potovanje v poslovnem razredu. In s tem je povezan tudi prevoz na letališče. Vsako stvar človek enkrat doživi prvič; tudi tak prevoz na letališče. Slovesa še ni bilo konec. Na letališče je prišla družina prijateljev, njegov znanec, s katerim sta bila skupaj v društvu ljubiteljev begonij, pa malteške sestre ... Meje mednarodne cone letališča niso smeli prestopiti. Še zadnji objemi, zahvale, besede, pozdravi z rokami. Ostala sva sama sredi vseh, ki so imeli namen leteti z istim letalom. Vse formalnosti so bile opravljene neverjetno hitro. Poslovni razred ima čisto svojo hitrost, ki sem je bil kot Janezov spremljevalec deležen tudi sam.

Iz Adelaide smo odleteli še pred predvidenim časom. Med poletom sem šel nekajkrat pogledat p. Janeza, če je vse v redu. Mirno je spal. Vse do Dubaja.

p. Stane

Zbogom, dan's, Marija, pravim!

Ob določenih življenjskih trenutkih se posebej zavemo velike resnice: »Rodovi prihajajo in odhajajo, on pa ostane zvest za vse čase« (Ps 99).

Sveta Gora – s tako pomenljivim imenom – ima svoj čar in Marijino gotovost zapisano na pročelju bazilike: »Jaz pa stojim na gori kakor prej.« Medtem ko Ona stoji, se bratje vrstimo in si podajamo štafeto izjemnega poslanstva. Vstopamo v brazde prednikov in nikoli dokončane prepuščamo naslednikom. Vsak nekaj poseje in nekaj požanje. »Žanješ vedno manj, kot si sejal!« (E. Rode). Prej ali slej tudi tukaj velja: »... kdor je veliko nabral, ni imel preveč, in kdor je malo, ni imel premalo, vsak je nabral, kolikor je potreboval« (2 Mz 16,18). Vsak je posejal in požel, kolikor je mogel.

Sveta Gora z baziliko, romarji in s čudovitim razgledom na bližnjo in daljno okolico (kaj vse tu objame človeško oko: čez trnovske gozdove seže pogled gor do očaka Triglava, pokuka v Brda, nato ostrmi nad spodaj tekočo bistro Sočo – Bog te obvaruj, da nikoli več ne bi krvava tekla! – in tja preko Gorice uzre morje), s svojsko in trpljenja polno zgodovino, zlasti zadnjih sto let, ko je za več desetletij Primorsko zajel 'vihar blaznosti'! Tu se prešinjata kulturi dveh narodov, ki sta po veri enaka, pa vendar sta bila v hudih medsebojnih bojih, ki so zahtevali nemalo žrtev. Premalo smo

se poznali in se zato drug drugega bali, premalo pa se zavedali, da si sosedov ne izbiramo, ampak so nam dani in z njimi lahko živimo v prijateljstvu ali pa v napetosti in strahu.

Tu, na Sveti Gori, je veliko dela. Stalno je prisotna skrb za duhovno rast za lastno posvečenje in skrb za duhovno oskrbo romarjev in rednih obiskovalcev. Treba je snovati tudi programe za prihodnost. Časi se spreminjajo ... Poleg tega pa je veliko dela materialne narave. Največja skrb je obnova romarskega doma, bdeti pa je potrebno tudi nad restavracijo, Domus gratiae, Družinskim centrom, pokopališčem, okolico. Obstaja želja, da bi ponovno zgradili sedem kapel, ki so bile uničene po prvi svetovni vojni ... Nikoli dokončana obnovitvena dela stavb so opomin, da tudi naša duhovna stavba ni nikoli dokončana! Vsemu vidnemu delu je seveda treba dati dušo (vsebinsko) in hkrati skrbeti za zbranost, svetost, za duhovno žarčenje, da bi opravičili pomenljivo ime *Sveta Gora*. To je tisto, kar se od redovne skupnosti pričakuje in kar bo, skupaj še z marsičim drugim, stalna skrb vsakokratne ekipe (samostanske družine).

Svetogorska Kraljica, zdaj se ločujem od Tebe, a le fizično, saj duhovno ostanem v navezi, kot sem v navezi z mariborsko »Rožo premilostno«, Materjo usmiljenja. To Ti obljubljam! Pogosto, kar vsak dan, sem ponavljal in bom ponavljal:

*Svetogorska Mati božja!
Ti ljubezen soških brd,
radost src, do koder seže
sladki vonj goriških trt.
Čuvaj nam primorske brate,
kršne Istre zvesti rod,
jadrnicam našim, Mati,
daj po morju varno pot.*

(m. Elizabeta Kremžar)

in ob tem Materi Mariji izročal najprej brate na Sveti Gori in potem še vse, ki se zatekajo pod Njeno mogočno varstvo.

Pred tremi leti sem se učil pesem *Svetogorska Mati mila, k tebi smo priromali* ... Ob slovesu pa bom pel *Zbogom, dan's, Marija, pravim!* ...

P. Zdravko Jakop

Brezje

V mesecu avgustu je nastopila nova ekipa. Ob pregledu stanja samostana, smo vsi po vrsti začeli padati v nezavest iz katere se še nismo prebudili. Ko se bomo prebudili in streznili bodo sledile novice - v prihodnji številki.

p. Tomaž

Novice po zadnjem opisu življenja pri Novi Štifti na Dolenjskem

Kakor provincialni kapitelj v letu vere 2013, smo tudi kapitularni kongres pri Novi Štifti preživeli brez pretresov. Da pa le ni bilo povsem brez njih, je pripomogel čas zimskih počitnic z električnim udarom Novoštiftarja v Strunjanu. Pa o tem smo brali zapis že v zadnji številki Poročil na strani 20 (NI BILO padca, ker bi temu verjetno sledil pogreb). Strunjanska mladina se je zadnji teden februarja v snegu pri Novi Štifti odlično počutila. Zaradi obilice snega, so »morali« pod snežnim obokom na obisk Marije vnebovzete.

Brata sva imela v zimskem, v pomladanskem in poletnem času veliko gostov na duhovnih vajah, na glasbenih pripravah za nastope, pa tudi poročnih slovesnosti je bil kar precej.

Ob pomoči bratov v velikonočnih dneh (p. Jernej) in za Karmelsko slavlje (p. Pavel) smo lahko vsem postregli, četudi je bilo precej ljudi. Zelo veliko romarjev pa je bilo že na predvečer praznika, ko je novomašnik g. Mitja Bulić, že kaplan v Šentjerneju, vodil slovesnost s pridigo in procesijo z lučkami. Pri celonočnem čaščenju Najsvetejšega je bilo lepo število molivcev. Tri sv. maše so bile v Marijini cerkvi: ob 6.00 (p. Filip), ob 8.00 (p. Viktor) in ob 12.00 (g. dekan mag. Anton Berčan). Kakor novomašna, na večer pred praznikom, sta bili tudi ob 10.00 (snemanje RTV), ko je maševal p. Marjan Čuden in popoldanska, ko je pridigal in vodil procesijo z Marijino podobo p. Tadej Strehovec. smo lahko postregli vsem romarjem, ki so prišli v teh dneh k Mariji vnebovzeti, ker smo imeli dovolj spovednikov. Od zgodnjega jutra do srede popoldneva sta bila vedno po dva v spovednici.

Kakor za praznovanja, tako so bili od februarja dalje (zdravljenje v Zdravilišču Krka v Strunjanu, fizioterapija v Ribnici), bratje in duhovniki v dekaniji v pomoč. Zato bodi tem in drugim dobrotnikom iskrena zahvala. Prve sobote v mesecu, ko je sv. maša za brate in dobrotnike je za vse še posebej prošnja pri sv. maši.

Hvaležni Bogu, voditelju (rektorju) svetišča g. Karlu Klinarju, pa tudi škofu ljubljanskemu Antonu Bonaventuri Jegliču, da je pred 99 leti zaupal frančiškanom božjepotno svetišče Marije vnebovzete pri Novi Štifti na Dolenjskem – v Ribniški dolini. Kako bo potekala priprava, bomo zvedeli v prihodnji številki Poročil.

br. Filip

Od sanjave Krke

Vsem, ki listate in berete naša Poročila naj bo namenjenih nekaj besed. Letošnji »kadrovski cunami« ki je dodobra premešal voditelje in pomočnike v naših župnijskih in samostanskih skupnosti je močno udaril tudi v župnijo in

FOTO: P. KRIZOSTOM

samostansko skupnost ob Krki. Že dve leti pokojni p. Felicijan bi znal kaj dobrega in krepkega povedati ter sporočiti, kdaj se je v Novem mestu že kaj podobnega zgodilo. Kakorkoli že, po enajstih letih je odšel gvardijan in župnik p. Simon Peter Berlec, kaplan p. Tadej Inglič po osmih in p. Jan Cvetek po enem letu. Odhajajočo trojko je zamenjala prav tako trojka: br. Janez Papa kot gvardijan in kaplan, p. Krizostom Komar kot župnik in ekonom in p. Peter Vrabec kot kaplan. Vikar in kaplan ter bolniški kurat p. Marko Novak pa je pogumno in bratsko spremljal ne lahke trenutke odhajajočih in prihajajočih. Ob menjavi ekipe se je zmanjšala jata perjadi na samostanskem vrtu; po vsem hudem pa so udarili še bobri, ki so naredili precejšnjo škodo na jablanah na samostanskem vrtu. Sliši se čudno in morda tudi smešno, vendar te zverinice so močno dejavne ponoči in delajo kot veliki tesarji in gradbinci. Menjavo ekipe so opazili tudi tatovi, saj so nam odtujili kosilnico iz vrtno ute; sumimo, da so prišli kar s čolnom po Krki.

FOTO: P. KRIZOSTOM

Težko je zaplavati v pastoralne vode župnije, ki je močno razgibana s številnimi skupinami in posledično s tem z množico sodelavcev. Vendar glede na vse hudo je bila primopredaja zelo bratska in tudi telefonske linije so pomagale, da smo se novi delavci v novomeškem vinogradu Sv. Le-

FOTO: P. KRIZOSTOM

narta znašli in začeli naprej krmariti župnijsko in samostansko ladjico. Pripravili in oblikovali smo nov veroučni urnik, opravili že prve pogrebe in podelili prve krste. Hvala Bogu da je župnik že pred desetimi leti kot kaplan deloval med župljani sv. Lenarta. Umestitev župnika, ki je bila na prvo septembrsko nedeljo, 1. 9., je bila nekaj posebnega in imenitnega, saj je to inštalacijo (uhlepljenje novega pastirja ovac!) opravil sam generalni vikar novomeške škofije, kanonik prelat g. Božidar Metelko, ki je v vsej svoji oblasti in rdeči obleki pokazal, da je kakor škof. Ob polni cerkvi, lepem petju komornega zbora in ministriranju več kot dvajsetih ministrantov, je uro in pol dolga slovesnost pustila močno sled v ljudeh. Dejali so, da je bilo kot na novi maši ali za veliko noč.

Ob koncu tega zapisa pa naj spregovorim še o zanimivi molitveni pobudi. Molitveni križ za duhovne poklice, ki že 10. leto zahaja vsak teden v drugo družino. V vseh teh letih je bil v 383 družinah; seveda so bile ene družine gostiteljice večkrat. Dejstvo pa je, da se že deset let zavestno moli za nove duhovne poklice pred asiškim križem, ki ga spremljajo različni molitveniki za pomoč pri molitvi in tudi blok, v katerega se piše dnevnik molivcev. V župniji je močno dejavna tudi mladina pod skupnim imenom FLM – Frančiškanska Lenartova Mladina, ki oblikujejo svete maše, vsak mesec izvajajo kakšno akcijo; skratka imajo že svoj letni načrt za vsak mesec; se pridno obveščajo preko Facebook-a; v teh dneh pa se večkrat zberejo v Lenartovi dvorani, kjer skupaj bučno navijajo za naše košarkarje.

Po svoje je težko vendar pa je zelo lepo sprejeti urejeno župnijo in to se je zgodilo v našem primeru. Hvala vsem, ki so se za to pred nami potrudili, še posebej zadnja leta p. Simon Peter in vsi njegovi sobratje. Naj nam dobri Bog na priprošnjo Sv. Lenarta da moči, da bomo eno naših večjih župnij zmogli in znali peljati skozi viharje sedanjega časa. Pogoji, da to uspemo so dani.

Pozdrav od novomeškega OFM kvarteta!

p. Krizostom

Svetogorski zvon zvoni, se razlega na vse strani

Ob petih zjutraj zazvoni in se razlega na vse strani: glas velikega svetogorskega zvona, ki simbolizira razleganje Božje ljubezni, milosti, varstva na vse ljudi. Kakor svetogorski zvon, naj do vas pride kakšen odmev po zapisani besedi tudi do vas.

Polni hvaležnosti do patrov Bogdana Knavsca in Zdravka Jakopa so se romarji in sodelavci Sv. Gore odprli v veselje sprejema novih patrov: p. Simona Petra in mene. Uhojeno pot in delo bratov pred nama hočeva skupaj z drugimi brati nadaljevati.

Uvodno spoznavanje in sprejemanju drug drugega v bratstvu in do vernikov je odstopilo mesto rednemu delu, ki je zelo raznoliko in pestro. V *dnevni red bratstva* smo smelo zakoličili ponekdjeljkovo *lectio divina*, četrtkovo *adoracijo* in (vsak drugi četrtek) *duhovno obnovo*. Razdelili smo si tudi samostanske zadolžitve in službe. P. Pavle, dolgoletni kronist na Sv. Gori, je po častnem in zaslužnem delu predal svoje kroniško pero novemu gvardijanu.

Avto Golf plus je s 7 leti odslužil svetogorski strmini in se bo odslej vozil po ljubljanskih ravninah. Na njegovo mesto pa je s štirikolesnim pogonom stopil *Dacia Duster* in se bo poleti in pozimi pomeril s svetogorsko vzpetino.

ROMARSKI DOM počiva od del na njem in čaka, da Provincialno vodstvo in Gospodarski svet province obravnavata in dokončno odločita, kakšno namembnost se mu bo dalo.

DOMUS GRATIAE se trenutno s svojo dejavnostjo ne obrača najbolje, saj ni zasedenosti s skupinami. Bratje, podprite ta dom z udeležbo na duhovnih vajah z vašimi skupinami! Ne pozabite na povabilo, ki ste ga dobili po e-pošti.

Na Sv. goro prihajajo zanimivi romarji: **iz Žirov** so k Svetogorski Kraljici mahnili kar **peš** in to že po skoraj 40-letni tradiciji, ki so jo začeli mladi iz mladinske skupine. Najstarejši romar je imel 66 let.

Priromala je tudi skupina več kot **50 kolesarjev iz župnije Polhov Gradec**. Na čelu je bil njihov župnik, g. Bogdan Oražem. Prinesli so veliko dobre volje. Br. Ambrož pa jim je pomagal, da so lahko imeli obilen piknik.

P. Mihael in p. Hadrijan se krepita vsak na svojem dopustu, ostali pa nadaljujemo z vsakodnevnim delom in služenjem romarjem.

Za sklep tega kratkega svetogorskega odmeva z višine svetogorskega zvonika pa naj do globine vaših src odmeva misel nedavne godovnjakinje bl. Matere Terezije (1910-1997): »*Boga ne moremo najti v hrupu, v hitenju... Bog nas posluša v tišini. V tišini govori našim dušam. V tišini nam je dano, da slišimo Njegov glas: v tišini naših oči, v tišini naših ušes, v tišini naših ust, v tišini našega duha, nam bo Bog govoril. Tišina srca je potrebna, da moremo Boga povsod slišati.*»

Mir in dobro s Svete Gore! Pozdrav od vseh bratov z doma Svetogorske Kraljice.

p. Pepi

Selitev malo drugače

Popotni zapis nekega frančiškana

Pozna pomlad je ob skorajšnji 500-letnici prinesla v provinco veliko vznemirjenje: zgodil se je kapitelj in po njem še kapitularni kongres, ki je dodobra premešal karte. Petindvajset bratov je dobilo enosmerno karto. Tudi jaz.

Začetek poletja je označevalo obdobje poslavljanja in pripravljanja terena za naslednike. Obenem so potekali še zadnji pastoralni projekti in priprava animatorjev za oratorij in ... tudi načrtovanje skavtskega potovalnega tabora. In takrat se je utrnila zamisel, da bi skupaj s skavti šli na potovalni tabor ob in po reki Krki do Novega mesta. Kmalu je prišel julij in s kombijem sem v Novo mesto odpeljal svojo »culico«, v Šiški sem pustil samo nahrbtnik s skavtsko robo.

Torek, 23. julij 2013

Končno je napočil »dan D«. Po jutranji maši sem podpisal in pošttempljal »kočijo«, vikar p. Marjan pa me je odpeljal na Bavarski dvor, kjer smo

se zbrali s klanom. Vstopili smo na mestni avtobus 3G, ki pelje do Grosuplja. Vroče julijsko sonce je pripekalo in kolona osemnajstih skavtinj in skavtov je obložena z nahrbtniki korakala od Grosuplja mimo gradu Boštanj po cesti skozi vasi in gozdove, pašnike in travnike vse do Gradička pri izviru reke Krke. Sonce je žgalo po poti, ko pa smo se že razveselili oblačnosti, je veselje kmalu prešlo v strah pred grozečo nevihto, vendar nas je doseglo samo nekaj obrobnihih kapljic, glavčina pa je šla naprej proti vzhodu.

V Gradičku smo se razveselili možnosti prenočevanja pod skednjem, branili pa se nismo niti dvajsetih jajc in mleka, ki so nam ga ponudili dobri domačini. Zakurili smo še ogenj, si spekli hrenovke in testo (twist) ter kramljali obujajoč spomine na prehojeno pot. Pridružila sta se nam

še dva domačina, ki sta nas hotela prestrašiti, češ da okrog hodi medved. Ni nas ganilo. Sledil je še del programa in spanje.

Sreda, 24. julij 2013

Sredino jutro nas je po okrepčilnem zajtrku (mlečni gres s kakavom) vodilo do izvira reke Krke, kjer je tudi vhod v Krško jamo, ki nam jo je razkazala prijazna vodička. Pri njej smo izvedeli, da dejansko okrog hodi medved. Kakorkoli že, mi smo šli v jamo (človeška ribica je tudi tam doma) in imeli po ogledu le-te čas za puščavo – osebni razmislek. Klanovcem sem dal napotke za razmišljanje o pristnosti, sožitju in povezanosti, kar je bila rdeča nit našega tabora.

Pot smo nadaljevali skozi vas Krka po kolovozu mimo Gabrovčca do Velikih Les, kjer smo prečkali Krko, in preko Malih Les prišli do Velikega Globokega, kjer smo se ob jezu ustavili za kosilo in osvežitev v še dokaj mrzli Krki. Popoldne nas je dobil dež, ki smo ga prevedrili pod bližnjim skednjem, čas čakanja pa izrabili tudi za sv. mašo. Po

dežni plohi smo nadaljevali proti Malemu Globokemu, kjer smo prečkali Krko in prišli v Fužino in Zagradec, kjer smo se v trgovini oskrbeli s hrano za naslednje dni. Med iskanjem prenočišča pri mrliški vežici, so nam ponudili kulturni

dom v Zagradcu, ki se ga seveda nismo branili. Večerja nam je bila cesarski praženec (šmorn) in puding ;). Bogovsko.

Četrtek, 25. julij 2013

Zjutraj smo se po klasičnem zajtrku (namazi) spustili do Krke, kjer smo začeli s pumpanjem čolnov. Pot smo namreč nadaljevali po Krki z napihljivimi čolni. Vse nahrbtnike smo spravili v vreče, jih razporedili po čolnih in šli v vodo. Voda je bila še vedno precej sveža (beri mrzla). Najprej

smo se seznanili z osnovami upravljanja čolna in že je bil pred nami prvi jez. Postopek prečkanja jezov je odvisen od vrste jez. Nizke in pretočne lahko prevoziš, če so višji in manj pretočni pa je treba iz čolna. Potem čoln ritensko spustiš po jez, držeč ga za vrvico in paziš, da s kljunom ne zajameš vode. Ko ta postopek večkrat ponoviš, vmes pa »veslaš kot budala«, sploh ne občutiš več temperature vode. Postane voda, primerna za kopanje in osvežitev. Seveda ne manjka veselja in

smeha, ko koga obrne, ter žalosti in zaskrbljenosti, ko kdo preluknja čoln. Dokler smo imeli flike in lepilo, ni bilo problemov ...

Ustavili smo se na travniku nasproti Dešeče vasi, kjer je bil nekaj tednov pred nami tabor izvidnikov in vodnic. Po večerji smo klanovce presenili z nalogo »kraje zastave« v skavtskem taboru 7 km stran. Naslednji dan opoldne so morali biti nazaj. Voditelji (Neža, Polona in jaz) smo imeli sv. mašo ob koncu katere sta se nam pridružila še nekdanja voditelja Mirko in Marjan. Obujali smo spomine na pretekla leta in prepevali ob ognju pozno v noč.

Petek, 26. julij 2013

Dopoldne smo pregledovali in krpali čolne ter pripravili slovesno praznično kosilo ob vrnitvi klanovcev. Za kosilo ni bilo petkovega posta. Sledilo je popoldansko kopanje in sv. maša. Večer je prinesel nogometni obračun med dekleti in fanti, pri ognju pa je bilo mogoče prepevati.

Sobota, 27. julij 2013

Posadke čolnov smo morali malo spremeniti zaradi naluknjanih čolnov, potem pa smo plovbo nadaljevali po Krki čez številne brzice in jezove

do Žužemberka, kjer smo se ustavili v kopališču in si privoščili kosilo (kruh in nutelo). Špet je strašila bližajoča nevihta, vendar ni bilo nič. Šli smo naprej in se ustavili tik pred Dvorom, kjer smo našli čudovit travnik z odbojgarskim igriščem, ki so nam ga lastniki dovolili uporabljati. Pa vodo tudi. Med odbojgarsko tekmo sem odmaševal, sledila pa je okusna večerja (makaroni in polivka). Tudi ta večer smo lahko prepevali, nismo pa imeli ognja.

Nedelja, 28. julij 2013

Gospodov dan smo začeli z zajtrkom, ko pa smo vse pospravili je sledila sv. maša. Po maši smo hitro naložili nahrbtnike v čolne in šli naprej skozi Dvor, kjer nismo mogli, da se ne bi ustavili ob čudoviti, desetmetrski skakalnici pri ostankih Auerspergovega poslopja. Tam smo srečali tudi

skavte iz Celja. Sledilo je nekaj atraktivnih skokov v globino. Izjemno. Radi bi še ostali, vendar smo morali naprej. Sledilo je kar nekaj brzic in nizke vode, po kateri smo zaradi ugreza morali broditi peš. Tukaj se nam je Krka pokazala v malo grši luči, saj hoja po lehnjaku ni najbolj prijetna, razpoke in luknje pa te spravijo na kolena in v vodo. Ampak smo preživeli. Če pa je v brzicah dovolj vode je pa zelo fajn, saj se preprosto zapelješ in samo usmerjaš čoln. Vsega lepega je

enkrat konec, brzic je zmanjkalo in spet je bilo treba veslati, vse tja do Soteske. Tam nam je voda zasmrdela, v bistvu alge, ki so bile zaradi suše na suhem. Jaz sem pa preluknjaj čoln, ki je počasi puščal. Hitro smo nadaljevali, da bi prišli čim bolj naprej in prispeli do Gabrja pri Soteski. Prijazen kmet nam je dovolil, da prespimo na njegovem travniku in nam dal na razpolago tudi drva. In kar je najpomembnejše – imel je lepilo, ki smo ga hitro uporabili za vse poškodovane in preluknjane čolne. Sledila je slovesna večerja – tortilje. Po naporu dnevu smo hitro zaspali.

Ponedeljek, 29. julij 2013

Pred nami je bila ravninska Krka brez brzic. Samo še trije jezovi. Spet smo malo spremenili

posadke po čolnih, da smo razbremenili najbolj obremenjene in se brez zajtrka podali na garaški veslaški del poti. Dokaj hitro smo prišli do Straže, kjer smo nabavili vse potrebno za *brunch* (zajtrk + kosilo). Pri naslednjem jezu (predzadnjem) sva s Petrom predrla čoln in sikanje na vodni gladini

naju je opozarjalo, da čoln počasi pušča. Najini zavesljaji so postali še močnejši, da bi čim prej dosegla kakšno naselje. V Jurki vasi sva pristala in šla od hiše do hiše s prošnjo za lepilo. Pri šesti hiši sva lepilo tudi dobila, pa še flike zraven. Ko sva se vrnila do čolna in ga zaflikala, je med pumpanjem na vrhu nastala majhna luknjica. Ko sem jo pokril s prstom in sva hotela gor položiti novo fliko, je naredilo samo še BUUM. Čoln je bil primeren za smeti. Naložila sva si nahrbtnike in vesla ter pot nadaljevala peš do Loke, kjer so naju čakali ostali. Peter je sedel v tovorni čoln, jaz pa sem do Novega mesta nadaljeval peš. Pot me je vodila po dolenski pokrajini, mimo Srebrniškega pokopališča do Novega mesta. Prišel sem. Še nekaj korakov do starega mosta in že sem bil na Glavnem trgu in skok na Frančiškanski trg. Vzel sem ključ, ki sem ga bil dobil, ko sem pripeljal prtljago. Stopil sem na spodnji vrt in počakal ostale skavte. Ravno so vsi pristali in smo vse čolne potegnili na kopno, ko je začelo močno pihati. To je bilo tisto neurje, ki jo lomilo drevesa in odkrivalo strehe po vsej Sloveniji. Mi pa smo varno prišli do cilja. Potem ko smo se uredili in vse pospravili je bila slovesna večerja v veliki obednici. Spekli smo pizze, ki so se prilegle po naporih minulih dnevih. Večer je popestril netopir, ki je zašel v Frančiškovo dvorano in je ni hotel zapustiti.

Torek, 30. julij 2013

Po zajtrku smo si ogledali knjižnico, sledilo je pospravljanje in sklepna sv. maša ter slovo. Jaz sem ostal v Novem mestu, ostali pa so se z vlakom odpeljali v Ljubljano. Ni mi preostalo nič drugega, kot da podpišem in poštempljam svojo »kočijo«.

br. Janez Papa

P. Andraž Arko novi doktor znanosti

P. Andraž Arko doktoriral na teološki fakulteti

P Andraž Arko je svoje šestletno poslanstvo kaplana v župniji Sv. Antona Padovanskega na Viču zaključil s podiplomskim študijem na Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani pod mentorstvom prof. dr. Stanka Gerjolja CM. 20. junija 2013 je ob 14. uri v skoraj do zadnjega kotička napolnjeni veliki predavalnici in pred komisijo, ki ji je predsedoval dekan prof. dr. Christian Gostecnik OFM, uspešno zagovarjal doktorsko nalogo z naslovom "Edukativna razsežnost in katehetsko-pastoralna uporabnost filma Kristusov pasijon režiserja Mela Gibsona".

Kot je p. Andraž uvodoma poudaril, se je kinematografija že od samega začetka zanimala za Kristusa. Tako je bilo v dobrih sto letih od rojstva sedme umetnosti posnetih več kot sto dvajset filmov, ki na tak ali drugačen način prikazujejo Jezusovo življenje.

P. Andraž se je pri svojem raziskovalnem delu odločil za Kristusov pasijon režiserja Mela Gibsona, posnet leta 2004, ki v množstvu kristoloških filmov močno izstopa, pa ne le po kinematografski plati, ampak predvsem po svoji edinstvenosti in izvirnosti, saj skuša zadnjih dvanajst ur Kristusovega življenja upodobiti z izjemnim realizmom na podlagi povsem novih standardov.

V doktorski disertaciji naprej prikaže in analizira različne pomembne vidike filma Kristusov pasijon. Naprej poda analizo bibličnih in ostalih virov, predvsem z vidika problematike transpozicije, pa tudi same zvestobe Svetemu pismu in vnašanju ostalih prvin. Biblično perspektivo, ki črpa iz vseh štirih evangelijev, dopolnjujejo nekateri elementi iz zapiskov mistikinje Ane Katarine Emmerich in drugi viri.

Pri teološki analizi je prikazal navzočnost določenih katoliških teoloških tokov in nauk, ki jih je Gibson vključil v film, ter izpostavil nekatere specifične teološke elemente. V okviru analize je podal tudi pregled in zgodovinski pogled na posamezne like oziroma družbene skupine, navzoče v filmu, pa tudi na teološko, narativno in kinematografsko umeščenost flashbackov v filmsko zgodbo.

Posebno pozornost je namenil osvetljevanju in analizi kontroverz v zvezi z antisemitizmom in pretiranim upodabljanjem nasilja; prve je prikazal kot posledice ameriškega kulturnega boja, druge kot dejanski problem izredno nazornega

nasilja, ki črpa tudi iz režiserjevega dotedanjega akcijskega opusa.

Poudari, da je najbolj edinstven element filma prav gotovo njegova jezikovna plat z uporabo izvirnih jezikov aramejščine, hebrejščine in latinščine. Seveda ima še nekatere napake in nedoslednosti z zgodovinske in jezikovne perspektive, ki pa so v odnosu do celote dokaj zanemarljive, kar potrjuje tudi analiza nekaterih umetniških elementov filma.

Z namenom, da bi primerno osvetlil edukativno razsežnost Kristusovega pasijona, je podal temeljno analizo elementov, ki jih film omogoča in ponuja na področju vzgojnega in pastoralnega delovanja. Izpostavil je problem nenavzočnosti oziroma šibke navzočnosti vzgoje za medije in same filmske vzgoje v slovenskem prostoru. Prikazal je tudi konkretne primere uporabnosti filma v okviru kateheze in pastoralne, pri čemer ugotavlja, da so za veroučno katehezo primerni bolj odlomki posameznih risank in (animiranih) filmov, medtem ko je uporaba celotnega filma primerna predvsem za izhodišče ali v podkrepitev teme duhovnih vaj, najprimernejša pa prav gotovo za pastoralno prostega časa, ki predvsem na področju dela z mladostniki ponuja veliko možnosti in priložnosti.

Prikazal je tudi moč in vpliv filma Kristusov pasijon in odzive nanj v Cerkvi, med gledalci in samimi ustvarjalci. Pogledal je njegovo vplivnost na vero, predstave bibličnih besedil, odzive gledalcev in tudi njegov izjemen finančni uspeh.

Te in še nekatere ostale elemente filma je preveril v okviru raziskave in jih podal v empiričnem delu ter pri tem pokazal na primernost praktične aplikativnosti filma Kristusov pasijon v katehezi in pastoralni. Na podlagi temeljev filmske vzgoje, teoretične analize filma Kristusov pasijon in empirične raziskave med mladimi gledalci, je pokazal na primernost in potrebnost uporabe filma Kristusov pasijon kot edukacijskega sredstva v katehezi in pastoralni. Na tej osnovi je podal tudi temeljne smernice za aplikacijo v praksi.

P. Andražu ob tem, zanj in za našo redovno skupnost, izjemnem uspehu čestitamo in mu želimo pri pastoralnem delu in vzgoji mladine Božjega blagoslova in varstva sv. Frančiška in sv. Klare.

br. Boštjan Horvat

Angleške šole v Ljubljani

Angleške šole obiskujejo otroci staršev, ki lahko tako šolo plačajo. Kaj pa je motiv za to? »Otroci bodo imeli boljše možnosti za naprej!« V teh šolah je slovenščina le eden izmed predmetov. Prednost ima angleščina. Pa se v mislih vrnimo nekoliko nazaj! Pred približno 160 leti je revolucionarno leto (1848) prineslo spremembo v šolstvu, namreč to, da je materinščina dobila glavno vlogo. Slomšek je želel, da pouk v slovenskih krajih poteka samo v slovenskem jeziku, zlasti v nižjih razredih, v višjih razredih pa bi lahko bil deloma tudi v nemščini. Verouk pa naj bi bil samo v slovenščini. Na to spremembo se je pripravljajl že mnogo prej. Njegov učbenik Blaže in Nežica v nedeljski šoli je izšel že leta 1842. »Nedeljska šola« je bila nekaj posebnega, danes bi ji rekli privatna. Poleg nje so bile še trivialke! Povsod pa so se trudili, da bi zaživela slovenska šola. Koliko truda je bilo potrebnega, da je to zaživeloz?! Prav zato je Slomšek dobre učitelje imel za »največje dobrotnike svoje dežele«.

Kakšno bi bilo Slomškovo mnenje o angleških šolah? Ponovil bi: »Svoje dni je nemščina za mizo sedela in še sedi, slovenščina pa je za vrati stala in ji služila.« Kaj bi pripomnil, če bi vzel v roke Bogoslovni vestnik, ki je več ali manj pisan v angleščini, in je bogoslovcem celo svetovano, naj svoje strokovne prispevke pišejo v angleščini. Spomnil bi se, kako je že kot bogoslovec svoje vrstnike učil slovenščino in to nadaljeval tudi kasneje, kot njihov duhovni vzgojitelj. Kako bi bil žalosten, če bi zvedel, da sedanji bogoslovci še komaj kaj vedo o Mohorjevi družbi, najstarejši slovenski knjižni založbi?! Z branjem njenih knjig se je Ivan Trinko učil slovenščine (ko je posamezno knjigo prebral tudi po sedemkrat in jo še prevajal!) in postal »oče Beneških Slovencev«. Nekdanje šole si brez duhovnika sploh ne moremo zamisliti. Danes pa je Cerkev iz šole izrinjena, bodoči duhovniki pa premalo motivirani za materni jezik, ki ima že bogato in dolgo zgodovino.

Nikoli ne smemo pozabiti Brižinskih spomenikov in drugih rokopisov. BRIŽINSKI spomeniki so najstarejši ohranjeni dokument slovenskega jezika. Imenujejo se Brižinski ali Freisinški po kraju, kjer so bili najdeni. Nastali so okoli leta 1000 na Koroškem v okolici Vrbskega jezera. Vsebujejo pa dva obrazca splošne spovedi in pridigo o grehu in pokori. Hranijo jih v bavarski državni knjižnici v Munchnu. Napisani so v tisti razvojni fazi slovenskega jezika, ki jo imenujejo alpska slovenščina. To so za zdaj najstarejši zapisi slovenskega jezika.

CELOVŠKI rokopis se po verjetnem kraju nastanka imenuje tudi Rateški. Tekst v slovenskem jeziku

iz 2. polovice 14. stoletja (1367) vsebuje molitvene obrazce (očenaš, zdravamarija, apostolska vera). Prva dva obrazca sta ostanek starejših tekstov (morda že iz 8. stoletja). Ta rokopis hrani Deželni arhiv v Celovcu (zato ime Celovški).

STIŠKI rokopis je nastal v cistercijskem samostanu v Stični med letoma 1428 in 1440. Ta besedila so bila v rabi v 13. in 14. stoletju. Vsebuje obrazec splošne spovedi, molitev Salve Regina, prvo kitico velikonočne pesmi Naš Gospud je od smrti vstal in molitev pred pridigo (predpridižna invokacija). Stiški rokopis hranijo v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani.

V ČEDADU hranijo KODEKS iz 15. ali 16. stoletja. Za nas je pomemben zato, ker so v njem zabeležena imena uglednih romarjev, ki so v 9. in 10. stoletju romali v Oglej in so jih v samostanu Štivan blizu Devina v ta kodeks vpisovali. V njem so predvsem slovanska imena, med drugimi tudi imena slovenskih knezov (Hotimir, drugi krščeni karantanski knez, Pribina, Kocelj, Svetopolk, Trpimir, Branimir ...).

Znano je, da je imela tudi kartuzija ŽIČE bogato knjižnico. Tam so v letih 1160–1560 nastali rokopisi, katere hranijo v Gradcu. Danes je znanih okoli 220 rokopisov iz nekdanjih slavnih Žič, ki so bile eno najpomembnejših srednjeveških intelektualnih središč. Patriarhov odposlanec Paolo Santonino je ob vizitaciji leta 1486 zapisal med drugim tudi tole: »... Potlej nas je po skrivnih stopnicah peljal v knjižnico, v kateri vidiš nad dva tisoč knjig iz vseh ved, večinoma na pergamentu, tudi prav starih in s trsom pisanih, ne pa tiskanih, kako je danes v navadi ...«

Iz vsega tega zaslutimo, kakšne temelje ima naš slovenski jezik. Kljub priznanju je naš jezik ogrožen zaradi globalizacije, še bolj pa zaradi naše malomarnosti in pragmatičnosti. Ohranimo to neprecenljivo kulturno dediščino. Spoštujmo in negujmo slovensko besedo in bodimo hvaležni vsem, ki so nam jo ohranili.

Ob 1150-letnici prihoda solunskih bratov Cirila in Metoda na Moravsko!

P. Zdravko Jakop

Mati provinca

*Provinca moja, provinca moja,
če lepa ni podoba tvoja,
si še vedno provinca moja!*

»**K**aj neki razjeda mojo župnijo?« se je pred leti v Braziliji spraševal p. Jose Schwind. Ugotovil je, da ji manjka prava duhovnost, posledica tega pa je bil dolgčas. To je ugotovil in v Dnevnik kar na prvi strani zapi-

sal tudi Bernanos. »Mojo župnijo razjeda dolgčas. Kakor pač toliko drugih župnij. Pred očmi nam jih razjeda dolgčas in nič ne moremo proti temu.« Ali se ne dogaja nekaj podobnega z redovništvom? Manjka zavzetost za zvestobo, kot jo zahteva duh redovnega življenja. In posledice? Nezadovoljnost in pešanje! »Zato bo vaša hiša zapuščena« (Mt 23,38).

V Stari zavezi so preroki napovedovali, da bodo voditelji ljudstva zaradi nezvestobe božji Postavi v sužnost korakali na čelu. Bog ostaja zvest, maščuje pa vsako nezvestobo. Kraljestvo, ki so ga izsilili, je klavrno propadlo. Kralj Salomon je bil deležen modrosti, a se je predal razkošju in pohotnosti, zaradi česar je slišal očitek kot grožnja: »Ti si se vdajal ženskam, omadeževal si svojo čast, oskrnil svoj zarod ...« (Sir 47,21). Postal je nezvest duhu Postave, zavozil je! Tudi v naši preteklosti se je dogajalo kaj podobnega. Celjski državni grof Herman II. je slutil, da se nad njegovo dinastijo zbirajo temni oblaki. Njegov sin Friderik II. pa je še bolj določno čutil bližino propada, kar se je res zgodilo že čez tri leta (1456). Zaradi nezvestobe je zmanjkalo potomcev. Zavozili so! »Zarod nezakonite postelje izgine« (Mdr 3,17). Poznamo pa pesnika in misleca, ki se je v mladih letih 'zgubil' in postal nezvest v veri, Paula Claudela. Povsem nemočen je »v domači hiši gledal, kako rak na želodcu počasi jemlje življenje njegovemu dedu«, in v tem zaslutil božji namig k spreobrnjenju. Našel je pot k izgubljeni veri. Našel je rešitev.

In naša zvestoba? Se zavedamo, kako pomembna je? Vedno znova se moramo bati, da naše redovno življenje ne bi postalo kulisa, za katero je praznina. Zaradi brezbriznosti nastopi veliko razlogov za krizo. Da jo lahko premagamo, moramo imeti dve oporni točki, prva je Bog, druga pa zvesta/trdna redovna skupnost, kjer velja pravilo: »Drug drugega bremena nosite in tako izpolnite Kristusovo postavo!« Bratstvo slabimo, če rahljamo redovno disciplino. In to se dogaja. Razpuščenost nikogar ne dviga in utrjuje.

Današnji svet je zblojen, zato toliko bolj pričakuje od nas zanesljivost, trdnost, gotovost, zvestobo. Nekateri bi radi duhovnika in Bogu posvečene osebe vpletli v vsakdanje življenje, jih spravili ob ugled in vpliv ter jih nazadnje zapustili. Duhovnik mora ostati prapodoba očeta. Ne gre spregledati, da bi nekateri radi uničili družinsko in duhovniško življenje. Spet drugi bi radi duhovniško življenje združili z družinskim in zato zagovarjajo neko idealno podobo (duhovnikovo družino), ki pa je težko uresničljiva. Tretji bi radi duhovnika (redovnika) spravili v dvom o lastni identiteti. Zmedo povečujejo mediji, ki strežejo našim čutom in spodbujajo predvsem k telesnemu ugodju (razvajanju). Izkoriščajo človekovo nenasitnost, to, da se človek zlepa ne ustavi, zato se rado zgodi, da gre iz ene zablode v drugo, še večjo (kot kralj David, ki je najprej grešil s prešuštvom, potem pa

z umorom!). Prefinjenost te »ponudbe« se kaže tudi v tem, da je na prvi pogled vse zastoj, v resnici pa plačujemo zelo visoko ceno, če se pustimo zavesti. Zato je pomembna zvestoba. Stalno jokanje zaradi celibata in obljube čistosti ne vodi nikamor. Ja, za kakšen dan bi kdo postal zakonski mož, posebej tedaj, ko je naveličan duhovniškega življenja. Najbrž pa bi tudi kakšen zakonski mož za kakšen dan želeli postati duhovnik oziroma redovnik! A treba je ravnati razumno in – moško! Salomon je bil deležen modrosti, a je s svojim nerazumnim, nespametnim ravnanjem – ker se je vdajal ženskam, »da so gospodovale nad njegovim telesom« – vse zapravlil.

Če si duhovnik/redovnik neha prizadevati za svetost, postane nezadovoljen sitnež in išče hobije, ki z božjim kraljestvom nimajo nič skupnega. Današnjemu človeku bodo duhovniki in redovniki še močno potrebni, čeprav bi po zunanjem videzu človek sklepal drugače. Čreda brez pastirjev je izgubljena. Gorje pa pastirjem, ki pasejo sami sebe, črede pa ne! »Prihodnost Cerkve bodo tudi tokrat, kot vedno, na novo oblikovali svetniki« (Ratzinger). V množicah je nemir in praznina, »ki jo ne morejo zapolniti ne 'romanja' k spomenikom, ne mitingi, ne šport, ne maratoni ...«, je zapisal prof. Stanko Cajnkar. Lahko bi dodali, da tudi internet ne, ne facebook in kar je še podobnega.

P. Zdravko Jakop

»Križa teža in plačilo« (geslo škofa Rožmana)

Če vsaj bežno poznamo cerkveno zgodovino, npr. ustanavljanje škofij, premeščanje njihovih prvotnih središč v primernejša okolja, spreminjanje njihovih meja v času jožefinskih reform, v naši državi pa še posebej spremembe po prvi in drugi svetovni vojni, spoznamo, s kakšnim naporom Cerkev premaguje zgodovinske klance. Škofije – to smo končno ljudje z najvišjimi pastirji na čelu. Kar pravi ljudska misel, da namreč »strele udarjajo v najvišje vrhove«, se tudi v cerkveni zgodovini vedno znova potrjuje. Ko je cesar Konstantin Veliki leta 325 sklical koncil v Niceji, so se ga udeležili škofje, ki so na svojem telesu nosili »brazgotine Kristusovih ran«. Tako je bil navzoč škof Pafnucij, ki je med preganjanjem izgubil oko, škof Pavel iz Nove Cezareje je imel hrome roke, ker so mu v pregnanstvu z razbeljenim železom žgali kite. Kdo bi jih vse naštel? Tudi Tomaž Becket, umorjen veliko kasneje, l. 1170, je bil velik: »Velik je bil v resnici povsod in zmerom; velik v kraljevi palači, velik v duhovniški službi, velik na dvoru, velik v cerkvi, velik na romanju, velik ob vrnitvi, največji pa na koncu svoje poti« – takrat, ko je padel pod meči. Tudi Slovenci smo imeli na zadnjem koncilu »pričevalca«, škofa Antona Vovka.

In vendar ni malo duhovnikov, ki hrepenijo po tej predstojniški službi (apostol Pavel pravi, da je to dobro delo /prim. 1 Tim 3,1/) in nekateri imajo že pripravljen nastopni govor, čeprav le redkim izbranim prav pride. Kakšna čast, ko novo posvečeni škof prvič nagovori množico in v spremstvu soposvečevalcev po cerkvi blagoslavlja priče svojega posvečenja. Izbere si geslo, s katerim nakaže vsebino in smer svojega poslanstva. Pa pride čas preizkušenj, ko je treba odložiti insignije, razmere pa potrdijo ali pa ovržejo izbrano geslo. Tako je škof Rožman v obilni meri izkusil »težo križa«, njegovo edino »plačilo« tu na zemlji pa je samo to, da končno počiva v stolnici, kjer je svoje škofovsko poslanstvo začel.

Slovenci smo že v preteklosti imeli kar nekaj primerov odstopov od škofovske službe. Cesar Jožef II. je leta 1784 k odstopu prisilil drugega goriškega nadškofa Rudolfa Jožefa Edlinga. Po prvi svetovni vojni je bil pod pritiski prisiljen zapustiti Trst škof Andrej Karlin (1919), prav tako se je zgodilo dvema njegovima neposrednima naslednikoma. Posebej znan je škof Alojzij Fogar. Prav tako je moral deseti goriški nadškof, duhovno velik Frančišek B. Sedej, oktobra 1931 odstopiti kot 'trpin'; ves strt je že dober mesec po odstopu umrl.

In v novejšem času? Leta 1980 so nastale take razmere, da škofu Vekoslavu Grmiču niso zaupali prvega mesta v škofiji, drugega pa ni hotel sprejeti in je raje odstopil. Svoje škofovsko geslo »Oznanjaj evangelij« je potem vršil predvsem s pisano besedo. Prišlo je leto 2009 in nadškof Alojz Uran je moral svetemu očetu potrditi svoje geslo »Da, Oče« in odstopiti. Leta 2011 je prvi mariborski nadškof Franc Kramberger po petih letih služenja na mestu metropolita potrdil geslo »Zgodi se tvoja volja«

in se poslovil. Prišlo je leto 2013 in nadškof Anton Stres je moral kljub dobremu namenu in delovnemu geslu »Vse delam zaradi evangelija« odstopiti kot velik škof. Ob ustoličenju za nadškofa mu je kardinal Franc Rode naročil: »Bodi velik škof!« Tisti, ki mu morajo izbrati naslednika, vedo, da bo to silno težko, saj je Stres »vrhunski intelektualec«. Nadškof Marjan Turnšek pa po odstopu zapušča svojemu nasledniku težko nalogo, da Slomškovo dediščino otme pogube. Kot dober teolog si je izbral geslo »Bog je ljubezen«. Dobra in premišljena izbira meri v nadčasovno, saj sega v večnost. Bog ostane, ko vse drugo mine.

Dokler živijo, razvršča škofove papež, po smrti pa zgodovina. Čas in razmere so različni. Kako močno so se v slovensko zgodovino umestili npr. Slomšek, Jeglič, Vovk?

Dobronameren nasvet tistim, ki »pripravljajo svoj nastopni nagovor«: Še enkrat preberite Pavlova pisma, cerkvene očete, koncilске odloke, še posebej pa Odlok o pastirski službi škofov v Cerkvi.

P. Zdravko Jakop

P. S.

(Krajevne Cerkve si papeža najbolj zapomnijo po kakšnem dejanju, npr. papež Pavel VI. bo ostal zapisan v slovensko cerkveno zgodovino, ker je ustanovil metropolijo /1968/ in obnovil koprsko škofijo /1977/; Janez Pavel II. bo ostal zapisan, da je dvakrat obiskal našo državo /1996 in 1999/ in A. M. Slomška razglasil za blaženega; Benedikt XVI. je ustanovil škofije v Celju, Murski Soboti in Novem mestu (2006), leta 2010 pa je Lojzeta Grozdeta prištel med blažene; papeža Frančiška si bomo zapomnili po mnogih stvareh.)

† br. Herman (Alojzij) Masič

(nagovor ob pogrebu 26. julija 2013)

Človek se vsega navadi. To trditev, težko bi rekel, da je modrost, pogosto slišimo in najbrž smo jo tudi sami že kdaj uporabili. Uporabljamo jo takrat, kadar v svojem življenju, v svoji okolici doživljamo ali srečujemo nekaj negativnega. Pride nam prav, da se nam ni treba spoprijeti z negativnostjo in jo skušati odpraviti. Ker se človek pač vsega navadi, se bo prilagodil tudi tej negativnosti.

Atudi ta trditev pozna izjemo. Morda se do neke mere res navadimo vsega, nikoli pa se ne moremo navaditi smrti. Kako to, da te večne človekove spremljevalke ne moremo nikoli tako udomačiti, da bi postala prijazna, domača, da bi v resnici postala „sestra“, kakor jo je poimenoval sv. Frančišek Asiški. Najbrž zato, ker vedno ostaja zunaj. Nikoli ni popolnoma naša. Umirajo ljudje okoli nas. Umirajo tisti, ki so nam zelo blizu. Pa vendar naša smrt vedno ostaja enako skrivnostna, enako tuja in šele, ko bomo sami razprostrli roke v objem zadnjega vzdih, bo smrt postala znanka, postala bo celo domača, ampak samo meni – za tiste, ki bodo ob meni, bo prav tako skrivnostna, kakor so v času tega življenja meni skrivnostne smrti drugih ljudi.

Sestrski objem te skrivnostne znanke je pred dve-ma dnevmoma, 24. julija, doživel naš brat Herman Masič. Bilo je na dan, ko je godoval sv. Krištof, Kristoforos, Kristonosec – priprošnjik proti nagli in neprevideni smrti. Prepričan sem, da mu je ta svetnik pomagal prebresti reko med obalo na tej strani in obalo na oni strani življenja.

Br. Herman se je rodil 5. januarja leta 1936 v vasi Povir na Krasu, v istoimenski župniji blizu Sežane. Bil je najmlajši od sedmih otrok očeta Jožefa, ki je bil kmet in železničar, ter matere Frančiške z deklinškim priimkom Tavčar, ki je gospodinjala.

Imel je štiri brate in dve sestri. Prvi trije bratje so kmalu umrli, tako da je takrat, ko je prosil za vstop v samostan, imel samo še enega brata in dve sestri. 9. januarja leta 1936 so ga krstili in mu pri krstu dali ime Alojzij. Birman je bil 22. junija leta 1947 v cerkvi sv. Janeza Boska v Trstu.

Alojzij Masič je že pri petnajstih letih prosil domačega župnika Jožeta Biliča, da bi ga poslal v kakšen samostan. Ta je v njem videl duhovni poklic. V npravstvenem spričevalu 17. avgusta 1952 je zapisal, da je „kandidat mirnega in tihega značaja. Mislim, da je bila njegova želja (skrita) postati duhovnik; od svojih prvih šolskih let streže in pomaga v cerkvi. Svete zakramente prejema pogostoma.“ Župnik je svoje mnenje končal z ugotovitvijo: „Ker v današnjih časih vztraja še pri svojem sklepu, smatram, da lahko poizkusi redovniško življenje.“

Ker je bil še mladoleten, so mu morali starši dati dovoljenje, „da vstopi v samostan očetov Frančiškanov in tako ugodijo njegovi samovoljni in srčni odločitvi.“ Dovoljenje, s katerim sta starša br. Hermana pred domačim župnikom sinu dovolila oditi v samostan, posebej poudarja njegovo odločitev. Menim, da je to ena velikih besed in potrebnih drž v našem času. Naš čas močno poudarja doživljanje, čutenje, počutje. Človeka, redovniki pri tem nismo izvzeti, našega časa prevečkrat vodi vsečnost. Kar mi je vseč, tisto izbe-

rem in dokler mi je všeč, za toliko časa izberem. Oče in mati br. Hermana pa sta v sinu prepoznala odločitev, ki je zrasla iz njegove volje in iz njegovega srca. Stvari pa, ki dobijo svoj dom v srcu, so trajne. Zato redovniško življenje za br. Hermana ni bilo samo poizkus, kakor je za začetek predlagal njegov župnik, ampak je to postala njegova življenjska poklicanost, ki jo je živel od začetka do konca. Vztrajal je „v ugodnih in neugodnih okoliščinah z vso potrpežljivostjo“ (2 Tim 4,2).

Alojzij Masič je kot kandidat prišel v naš samostan v Ljubljani v Šiški, kjer je bil 8. avgusta leta 1953 preoblečen za samostanskega tretjerednika. V tistem času je bila to nekakšna predstopnja za vstop v noviciat za brata neduhovnika. Takrat je tudi dobil ime br. Herman. Po dobrem letu dni je 26. novembra 1954 naredil tretjeredniške zaobljube v Šiški.

Od leta 1954 do leta 1959 je potem preživel v samostanu na Tromostovju. Leta 1959, 25. avgusta, je tam tudi napisal prošnjo za sprejem v noviciat, obenem pa se je preselil v samostan za Bežigradom, kjer je živel do odhoda v noviciat. Noviciat je začel 23. septembra leta 1960 v Novem mestu, kjer je bil v obleko preizkušnje preoblečen po konventualni maši ob 6. zjutraj. Ko je magister novincev poročal provincialu o novincu Hermanu, je med drugim poudaril: „Zdravja je dobrega, videti je miren in pripraven za zakristijo, poslušen je in sprejemljiv, moli rad in sprejema redno zakramente.“

10. septembra leta 1961 je br. Herman pisal provincialu, da „brat novinec prosi ponižno, da bi mi dovolili narediti neslovesne obljube po končanem noviciatu. Noviciat bom končal 24. septembra 1961. Izjavljam in potrjujem, da sem prostovoljno in svobodno stopil v red in obenem imam tudi trden namen vse dni svojega življenja posvetiti se kot brat laik v redovnem stanu.“ Neslovesne zaobljube je potem za tri leta naredil 25. septembra 1961 v cerkvi sv. Leonarda v Novem mestu.

Naslednje leto, 1962, so ga predstojniki poslali v samostan na Kostanjevico v Novi Gorici, kjer je 27. septembra 1964 naredil slovesne obljube. Leta 1966 je z Male Svete Gore, kakor so imenovali Kostanjevico, odšel na Sveto Goro, kjer je ostal eno leto, potem pa se je spet vrnil na Kostanjevico, kjer je ostal devet let, dokler ni leta 1986 prišel na Brezje, od koder se je pred dvema dneva preselil na goro, kjer je Gospod pretrgal zagrinjalo, ki zagrinja ljudstva in pokrivalo, ki pokriva vse narode: kjer bo za vselej uničil smrt.“

V letih svojega redovniškega služenja Gospodu Bogu je + br. Herman opravljal različne službe. Bil je zakristan, vrtnar, obedničar, kletar. Največ časa je vsekakor preživel kot zakristan in pri tem delu je pokazal svoj smisel za lepoto. Dobro se spomnim, kako lepo je znal okrasiti oltarje, da cvetje ni skrivalo lepote oltarja ali z njo tekmovalo, ampak jo je samo poudarilo. Vseeno pa mislim,

da ta služba ne bi bila Hermanova prva izbira, če bi izbral povsem po klicu svojega srca. Srce bi izbralo vrt. Tam, v zemlji in med zelenjem je v resnici zaživel. Najbrž je takrat v njem zaživel otroštvo, ki ga je preživel v domači vasi, na deželi, kjer človek ve, kako diši zorana zemlja in kako hvaležna je gospodarju živina. Zato se je tudi vedno bal biti v mestu. Mesto je bilo zanj zidovje. In med zidovi je težko živel, kakor mi je sam pisal. Na poseben način pa je + br. Herman začel Bogu služiti takrat, ko je opustil vse službe, ki jih je opravljal v redu. Iskreno priznam, da sem ga tudi kot člana province takrat začel doživljati kot največjega. Kot zgled Frančiškovega brata v bolezni. Najprej so mu zaradi napredujoče bolezni odrezali eno nogo. A ga to ni ustavilo. Ni se zaprl vase, ni postal zagrenjen. Takoj ko je bilo mogoče, se je začel učiti hoditi s protezo in berglo. Bolezen pa je napredovala in odrezali so mu še drugo nogo. Br. Herman se je tedaj preselil na voziček in ostal zvest življenju. Nazadnje se je vsemu drugemu pridružila še rakava bolezen v ustih. Prestal je izredno zahtevno operacijo. Ko sem kmalu po tej operaciji prišel k njemu, ga najprej nisem spoznal. Upam, da mi te nerodnosti ne zameri. Tisti dan sem mu lahko dal samo blagoslov. Govoriti ni sva mogla. Naslednjega dne pa je že vzel papir in svinčnik, in sva se pogovarjala. Počasi, brez velikih tem. V takih trenutkih namreč velike teme postanejo pleve, navlaka, življenje pa izlušči bistveno. In ko sem se na zadnji vizitaciji januarja letos pogovarjal z njim, mi je povedal stavek, ki bi

lahko postal njegova duhovna oporoka za vse nas: „Hočem si pomagati sam, dokler si le morem.“ In si je res. Čeprav je bil brez obeh nog, čeprav je zaradi operacije v ustih težje govoril in jedel, je ostajal samostojen. Z vozičkom je prihajal k maši, v obednico, na vrt. Rezali so njegovo telo, da je postajalo vedno manjše, vendar pa niso načeli njegovega duha. Ta je postajal vedno večji. Dragi br. Herman, hvala vam za pričevanje, kakšen naj bo Frančiškov brat v bolezni. In iskrena hvala tudi bratom na Brezjah, ki so mu stali ob strani. Seveda pa je tudi br. Herman poznal trenutke, v katerih je doživljal slabotnost; ko bi rad nekaj več, nekaj drugače, pa ni vedel kako. Prepričan sem, da bo Gospod na gori vstajenja potešil vso lakoto in žejo njegove duše na svoji večni gostiji. Br. Hermana, ki je sedaj pri Gospodarju, ki kliče delavce na žetev, prosim, naj se tam, pred obličjem Najvišjega, spomni Cerkve na Slovenskem in naše province in ga prosi za nove poklice. Kadar sem v zadnjem času prišel na Brezje, sem br. Hermana dobil pod jablano na vrtu. Lepota nebes je najbrž drugačna, drugačno sonce in drugačna senca. Jaz pa bom še dolgo, ko bom pogledal pod to drevo, pogrešal br. Hermana, njegov nasmeh in na moje vprašanje: „Kako je?“ njegovo zagotovilo: „O, gre, gre!“ Živite v Bogu, dragi br. Herman in prosite za nas.

*p. Stane Zore
provincialni minister*

NASLOVNIK PROVINCE

■ **BREZJE**
Brezje 72
4243 BREZJE
tel.: (04) 537 07 **
fax: (04) 537 07 20
brezje@ofm.si
*Za pos. brate namesto **: 02 - Jan; 03 - Leopold; 04 - Polikarp; 05 - Bonaventura; 06 - Dragan; 07 - Tadej; 08 - Leon; 09 - Tomaž; 18 - Robert; 26 - Zakristija; Romarski urad - 00*

■ **KAMNIK**
Franciški trg 2
1241 KAMNIK
tel.: (01) 831 80 30
fax: (01) 831 80 50
kamnik@ofm.si
Za pos. brate namesto 30: 33 - Lavrencij; 36 - Pashal; 37 - Ernest; 38 - Franci 42 - Mari

■ **KOPER**
Destradijev trg 10a
6000 KOPER
tel.: (0590) 73 470
fax: (0590) 73 475
koper@ofm.si
Za pos. brate namesto 0: 1 - Lucij; 2 - Andrej; 9 - Boris

■ **LJUBLJANA-CENTER**
Prešernov trg 4
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 242 93 00
fax: (01) 242 93 13
lj.center@ofm.si

■ **PROVINCIALAT**
tel.: (01) 242 93 10
fax: (01) 242 93 11

■ **LJUBLJANA-BEŽIGRAD**
Küzmičeva 6
1000 LJUBLJANA
tel.: (0590) 717 **
lj.bezigrad@ofm.si
*Za pos. brate namesto **: 21 - Regalaj; 22 - Viktor; 25 - Jernej*

■ **LJUBLJANA-ŠIŠKA**
Černetova 20
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 583 72 70
fax: (01) 583 72 99
lj.siska@ofm.si
Za pos. brate namesto 70: 77 - Silvin; 80 - Bogdan; 82 - Gregor

■ **LJUBLJANA - VIČ
in Komisariat za
Sv. deželo**
Tržaška 85
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 244 42 52
fax: (01) 244 42 53
lj.vic@ofm.si
Za pos. brate namesto 52: 56 - Anton; 57 - Hieronim; 58 - Zdravko; 59 - Marjan; 61 - Tadej; 62 - Andrej; 50 - Komisariat;

■ **SESTRE KLARISE**
Andreja Bitenca 138
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 518 25 00

■ **MARIBOR**
Ul. škofa Maksimiljana
Držečnika 7
2000 MARIBOR
tel.: (02) 228 51 10
fax: (02) 228 51 12
maribor@ofm.si
Za pos. brate namesto 10: 13 - Tomaž H.; 16 - Evgen; 15 - Janez; 19 - Bogdan

■ **MOŠNJE**
Mošnje 8
4240 RADOVLJICA
tel. in fax: (04) 533 88 78

■ **NAZARJE**
Samostanska pot 50
3331 NAZARJE
tel.: (03) 583 19 93 in
583 13 98
fax: (03) 583 17 53
nazarje@ofm.si

■ **SESTRE KLARISE**
Samostanska pot 51
3331 NAZARJE
tel.: (03) 583 13 91

■ **NOVA GORICA**
Škrabčeva 1, p.p. 303
5001 NOVA GORICA
tel.: (05) 330 77 50
fax: (05) 330 77 51
info@samostan-kostanjevica.si
Za pos. brate namesto 0: 2 - Tomaž; 3 - Marjan; 4 - Vili; 5 - Miran; 6 - Lojze; 7 - Bruno

■ **NOVA ŠTIFTA**
Nova Štifa 3
1317 SODRAŽICA
tel.: (01) 836 99 43
fax: (01) 836 99 44
nova.stifta@ofm.si

■ **NOVO MESTO**
Franciški trg 1
8000 NOVO MESTO
tel.: (07) 338 14 70
fax: (07) 338 14 79
novo.mesto@ofm.si
Za pos. brate namesto 0: 1 - Peter; 3 - Marko; 4 - Krizostom; 7 - Janez

■ **STRUNJAN**
Strunjan 141
6323 STRUNJAN
tel.: (05) 678 20 05
fax: (05) 678 01 48
strunjan@ofm.si

■ **PROVINCIALNA HIŠA**
Strunjan 134
tel. govorilnica:
(05) 678 21 21

■ **SVETA GORA**
Sveta Gora 2
5250 SOLKAN
tel.: (05) 330 40 20
fax: (05) 330 40 38
sv.gora@ofm.si
Za pos. brate namesto 20: 22 - Simon Peter; 25 - Hadrijan; 32 - Pavel; 30 - Miha; 36 - Pepi; - Ambrož; - Rafael

■ **SVETA TROJICA**
Meznaričeva 8
2235 SV. TROJICA v
Sl. gor.
tel. in fax: (02) 720 55 56
sv.trojica@ofm.si

■ **p. Jože Urbanija**
Grabe 33
2277 SREDIŠČE ob
Dravi
tel. (02) 713 40 90
GSM: (051) 265 793

Tujina

■ AVSTRALIJA

■ **ADELAIDE - WEST
HINDMARSH
Holy Family Slovenian
Mission**
51 Young Avenue
AU - WEST HINDMAR-
SH SA 5007
tel.: 00 61 8 8121 3869

■ **MELBOURNE - KEW
SS. Cyril and Methodius'
Slovenian Mission**
19 A'Beckett Street,
PO BOX 197
AU - KEW VIC 3101
tel.: 00 61 3 9853 7787
fax: 00 61 3 9853 6176
mobitel:
0061 412 555 840

■ **SYDNEY - MERRYLANDS
St. Raphael's Slovenian
Mission**
313 Merrylands Road,
PO BOX 280
AU - MERRYLANDS
NSW 2160
tel.: 00 61 2 9637 7147 in
9682 5478
fax: 00 61 2 9682 7692
mobitel:
00 61 409 074 760 in
419 236 783

■ **CURIA GENERALIS**
Via S. Maria
Mediatrice, 25
IT - 00165 ROMA
tel.: 0039 06 684 919
fax: 0039 06 638 02 92

■ **FRANCOSKA GVAJANA
P. Hugo A. Delčnjak
P. Milan Kadunc**
2 Rue Lieut-Col. Tourtet
97320 SAINT LAURENT
DU MARONI
Guyane Francaise
tel.: +594-594-254-904

■ ZDA

■ **JOHNSTOWN
St. Therese's Friary**
536 Decker Avenue
US - JOHNSTOWN PA
15906
tel.: 001 (814) 539 76 33

■ **LEMONT
St. Mary's Friary**
14246 Main Street,
PO Box 608
US - LEMONT IL. 60439
tel.: 001 (630) 257 24 94

**Slovensko versko
središče**
tel.: 001 (630) 257 20 68
fax: 001 (630) 257 23 59

■ **NEW YORK
St. Cyril's Friary**
62 St. Mark's Place
US - NEW YORK NY
10003
tel. in fax:
001 (212) 674 34 42

Elektronski naslovi skupnosti

Provincialat: provincialni.minister@ofm.si
Definitorij: definitorij@ofm.si
Tajništvo province: tajnik@ofm.si
Prokuratura: prokuratura@ofm.si
Založba BF: zbf@ofm.si
Komisariat: komisariat@ofm.si
Generalna kurija: http://www.ofm.org
e-mail: [ime]@ofm.org
[ime] je naziv urada ali oznaka osebe (npr. mingen, secgen, formgen, missgen, econggen, pax, acta, ipd.)

Elektronski naslovi bratov

Ambrož Mušič - ambroz.music@rkc.si
Andraž Arko - andraz.arko@rkc.si
Andrej Pollak - andrej.pollak@rkc.si
Andrej Vovk - andrej.vovk@rkc.si
Anton Jerman - anton.jerman@gmail.com
Bernard Golčnik - bernard.golcnik@rkc.si
Bernard Karmanocky - bernard11k@aol.com
Bernardin Sušnik - bernardin@susnik.si
Boštjan Horvat - bostjan.horvat@ymail.com
Bogdan Knavs - bogdan.knavs@rkc.si
Bogdan Rus - bogdan.rus@rkc.si
Boris Markež - boris.markez@rkc.si
Bruno Korošak - bruno.korosak@rkc.si
C. Gostečnik - christian.gostecnik@guest.arnes.si
Ciril A. Božič - cirilb@bigpond.com
Darko Žnidaršič - darko.znidarsic@rkc.si
David Šrumpf - p.david@siol.net
Dominik Papež - rojs2000@yahoo.com
Dragan Vampola - dragan.vampola@rkc.si
Edvard Kovač - edvard.kovac@guest.arnes.si
Evgen Ketiš - evgen.ketis@gmail.com
Filip Rupnik - filipr@volja.net
Franci Seničar - franci.senicar@gmail.com
Franci Kovše - kovse.franc@siol.net
Gregor Kos - gregor.kos@rkc.si
Jan Cvetek - jan.cvetek@gmail.com
Janez Papa - janez.papa@rkc.si
Janez Tretjak - tretjakj@gmail.com
Jernej Kurinčič - jernej.kurincic@rkc.si
Jože Urbanija - joze.urbanija@gmail.com
Krizolog Cimerman - krizolog@yahoo.com
Krizostom Komar - krizostom.komar@rkc.si
Leopold Grčar - leopold.grcar@rkc.si
Mari Osredkar - mari.osredkar.ofm@siol.net
Marijan Cvitak - marijan.cvitak@amis.net
Marjan Čuden - marjan.cuden@rkc.si
Marjan Čuk - marjan.cuk@rkc.si
Matej Papež - pmatej.papez@gmail.com
Melhior Grošelj - mage.maister@gmail.com
Metod Ogorevc - metodofm@sbcglobal.net
Mihael S. Vovk - mihael.vovk@rkc.si
Milan Kadunc - milan.kadunc@rkc.si
Miran Špelič - miran.spelic@rkc.si
Niko Žvokelj - niko.zvokelj@rkc.si
Pavle Jakop - pavle.jakop@siol.net
Pepi Lebreht - pepi.lebreht@rkc.si
Peter Lavrih - pater.peter@rkc.si
Peter Vrabec - peter.vrabec@rkc.si
Rafko Slejko - rafaels@libero.it
Regalat Razbočan - regalat@gmail.com
Robert Bahčič - robert.bahcic@rkc.si
Silvin Krajnc - silvin.krajnc@rkc.si
Simon P. Berlec - simon.peter.berlec@rkc.si
Stane Zore - stane.zore@rkc.si
Tadej Inglič - tadej.inglic@rkc.si
Tadej Strehovec - tadej.strehovec@gmail.com
Tomaž Hočevár - tomaz.hocevar@rkc.si
Tomaž Pinter - tomaz.pinter@rkc.si
Valerijan Jenko - valerian@pacific.net.au
Vid Lisjak - pater.vid@gmail.com
Viktor Papež - viktor.papez@rkc.si
Vili Pustoslemšek - vili.pustoslemsek@rkc.si
Zdravko Jakop - zdravko.jakop.ofm@gmail.com

Sicer pa velja za vse člane naše province, ki imajo svoj osebni e-naslov tudi načelo: ime.priimek@ofm.si

